

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Düzenleyen
Emine Aytül Erol

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-25
Ocak 2017

Sevgi

EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2017 Emek Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

İçindekiler

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetleriyle yer yer zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi beşinci sayısının konusu, Sevgi...

Sevgi, kalbin zevk aldığı şeye meylettmesi demektir ki hiçbir karşılık beklemeden sevgiliye tâbi olmak, onun her işini güzel görmek ve onun dostlarını dost, düşmanlarını düşman bilmek, onun rızası için yaşamaktır. Sevginin gerçeği, Allah'ın Kendisini sevmesiyle Kendi sevgisine muhabbet ettiği için var olduğundan, Allah'ı sevmektir. Allah'ı sevmek, O'nu bilmeye ve tanımaya bağlıdır çünkü insan, ancak tanıdığını ve bildiğini sever. İnsanda sevmeye özelliğinin bulunması o özellikle insanın her ne seviyor olursa olsun aslında Allah'ın kendisini sevdiği olduğundandır. Bu sebeple bizler, sevgiyi ikilğe düşürmekten alıp gerçek değerine yani kemâle erdirmek için Allah'ı sevmeliyiz. Sevdığımızı, Allah kendisini seviyorken bizim Allah'ı sevmememiz, kendimize zulmetmemizdir. Bakara suresi 165 ayeti kerimede,

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Sevgi bütün duyguların çıkış kaynağıdır. Sevginin varlığı hoşgörü, bağışlama, örtüçülük, insan etme, kabul gibi rahmanı sıfatları; sevginin yokluğunda öfke, kin, büyükleme, kabul etmeme, buğuz etme, nefret gibi zulmanı sıfatları tetikler. Sevgi Allah'ın kâinatı şekillendirdiği ilahî bir güç diyebilir miyiz efendim?

Özkan Günel:

Yaratılma dedikimiz, Cenabı Allah'ın bilinmek istemesi olan sevmek, zikredilmek, muhabbet edilmek, keşfedilmek isteği ve Kendi azametini, büyüklüğünü, doksan dokuz esmasının yüceliğinin ispatı için Zati ilmiyesinde batınında cem halinde bulunan kendisini bildiği bilgisi, zahirinde cem hali olarak zahir edisidir. Bu sebeple, varlık âleminde mevcut bulunan her ne varsa Allah'ta var olduğu için vardır çünkü

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Yusuf Yörüger 4,5 yaşında

Dembir: Yusuf, sevmek nasıl bir şeydir?
Yusuf: Sarılmak, öpmek, teşekkür etmek ve izin verildiğinde oturmaktır.
Dembir: Sen en çok kimi seviyorsun?
Yusuf: Sarp.
Dembir: O kim?
Yusuf: Okuldan arkadaşım.
Dembir: Seni en çok kim seviyor?
Yusuf: Tâbi ki Bahar, arkadaşım.
Dembir: Allah'ı nasıl seviyorsun?
Yusuf: Onu üzmeden oyuncaklarımı topluyorum.
Dembir: Allah seni seviyor mu, bunu hissediyor musun?
Yusuf: Evet, hasta olmuyorum mesela, bazen kusuyorum o zaman sevmiyor.

Mısıri Niyazi Hz İrfan Sofraları

On Beşinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Abdullah İbni Mesut'un şöyle dediği rivayet edilir,

"Resulullah bir çizgi çizdi ve bize, "Bu Allah'ın yoludur" dedi. Sonra sağında ve solunda bir takım çizgiler çizdi ve dedi ki "Bunlarda yollarıdır. Bu yolların her birinde bir şeytan oturmuş Kendisine davet eder." Ve okudu, "İşte benim doğru yolun budur. Ona tâbî olun. Muhakkak sizin sayımız çoşitlidir" Kiminiz ilim ve amel ile say eder, Cennet'e gider. Kiminiz cehalet ve nefis arzusuyla zulmete koşar da cehennem'e gider.

Yaratılma?

Hüda "Ben bilinmekliğimi murat ettim" diyor, buradan yola çıkarak bir düşünce üretilebilir, bu alanda bir arayışımız bulunursa kâinatın Allah'ın bilinmekliği için var oluşunu ele alırsak, bizlerin bu cümleden kendimize ne çıkarılması lazım?

Gizli bir hazine idi yani kendisinde dürlü idi. İlmi ezelde, yaratılmış hiçbir şey yok, mutlak O var. Onunla beraber hiçbir şey yok. Peki, o hal üzere sen olsaydın ve bilinmekliğini de murat etseydin ne yapardın? Nasıl bilirsin? Cevap: "Beni bilmesini istediklerimi var ederdim efendim." O için en son boyutu. Zaten sahneye en son Âdem çıktı. Âdem'den evvel yaratılanlar yaratıldı, bütün sahneyi oluşturdu, sahneyi düzenledi, her şey tamam. Bir tek şey eksik, onu bilecek olan eksik kâinatı. Şimdi sıra ona geldi dedi Âdem'in yaratılışında. Meydana bir eser, bir kitap yok kime oku diyecek. Oku diyecek kişiden evvel bir eseri, bir kitabı yazıp meydana çıkarmak lazım. O kitabı okuyacak kişi en son yaratılıyor dimi? Ona "Bak, ben bir kitap yazdım oku" diyor. Bilinmekliğini isteyende ne gibi özellikler nitelikler var ise yani o Kudretullahda zatına mahsus,

BİTİM

Değerli okuyucu, Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı birinci, toplam yirmi beşinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın Sevgi'ye olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Sevgi, kendisini sevgi yapan tüm sıfatlarıyla birlikte sevgidir ve ancak tüm sıfatlarıyla sıfatlanırsak gerçekte sevgiye ermişizdir. Evet sevgi, erilmesi gereken kutsal değerdir çünkü sevgi, Cenabı Allah'ın kendisini sevmesinin tecellisidir. Bu sebeple her sevgi ve sevilen Allah'ın kendisini sevmesidir. İşte bizler, sevgimizi, sevilenle Allah'ı sever hale dönüştürürken kemâle erdirmiş oluruz ki sevgi asıl gerçekliğine yani tevhide ulaşmıştır. Tüm değerler gibi sevgide tevhit edilmesi gereken kutsiyettir. Sevginin Allah'a yönelmesi, kalpte Allah'tan başka sevgi kalmaması sevginin tevhitliğidir. Allah'ın Kendisini sevdiği sevgide gayrıyı sevmek gafleti sadece zandır. Sevgi, ispat ister ve ispatı sevilenin mutlaklığındadır.

AYIN KONUSU

Sevgi...

Sevgi, muhabbetir ve bizler neye muhabbet ediyorsak onu seviyoruzdur. Allah'a sevgi de ancak Allah'a muhabbetle gerçekleşir ki muhabbet sadece dilde oluşan kelime tekrarı değildir. Muhabbet, muhabbet edilene tevhit olacak kadar yaklaşmanın yolunda ilerlemektir. Muhabbet edilene yaklaşılana yolda ilerleme olmuyorsa bu muhabbet değil, ezber tekrarıdır. Buz, ateşe muhabbet ettiği oranda erir, erime yoksa buzun ateşe muhabbeti gerçek değildir çünkü buzun, ateş karşısında erimeme gibi bir iradesi yoktur. Ateşe yaklaştıkça erime kaçınılmazdır. Allah sevgisi de bizi Allah'a yaklaştırır ve bu yaklaşıma Allah'ta fenayı gerçekleştirir. Sevgi, sevilene benzetme özelliği sahip olduğundan geriye sevgili kalır. Muhiddin Arabi Hz, sevgi için,

SİZDEN GELENLER

Seviyorum Seni...
Beni benden geçirip Sana katan,
Seni Sen yapan her şeyi seviyorum.
Her zerrede buluyorum Seni.
Aksi mümkün değil, seviyorum Seni...
Sana çıkıyor yollarım.
Aldığım nefesle soluduğum havada
Attığım adımda, vardığım maksutta
Seviyorum Seni.
Bir çayın tadında,
Kitabın mısralarında, sayfalarında
Bir sedada, çalgının tınlarında, yansıttığı duygularda
Bir kuşun, keleşin kanadında
Bir ağacın dalında, yaprağında seviyorum Seni.
Yağmurun yağışında, toprağın kokusunda

MAKALE

Seyyid Pir Muhammed Nur'ül Arabî Hazretleri

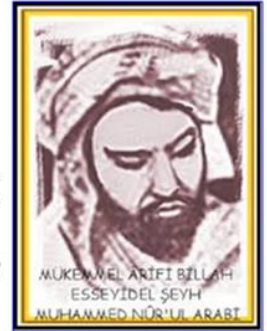
RİSALEYİ NOKTA-TÜL-BEYAN Bismillahirrahmanirrahim

On Beşinci Bölüm.

Noktanın sırrının diğer adı Ey Talip Aşık, insanın hakikati insanın ruhudur. Nitekim Hakk Teâlâ ve Mukaddes Hazretleri Kur'an-ı Kerim'de İsrâ Suresi 85. Ayet buyurur:

"Ey Muhammed, senden sual ederler ki ruh nedir? De ki, O rabbimin emrindedir."

Amenna ve soddakna, Ruh emirdir. Amma emir nedir dersin, emir, seni diri tutandır. Ey yar, erenler derler ki, emrin merkezi yüreğin ortasında olan o noktadır. O merkez noktası bir yuvarlak ayna gibidir, iki yüzü vardır. Yani, gayb âlemine ve şahadet âlemine tasarrufu vardır. Ne vakit bu ayna temiz, saf ve cilalı olursa, gizli surları ona yansır, onda görünür. Ve cümle halkın gönlünde bu ayna vardır, amma pas tutmuştur; cehalet ve gaflet pasıyla, dünya muhabbeti pasıyla

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Sevgi...

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını eş ve ortak tutanlar vardır ki, onlar bunları, Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilelerdi. (Bakara Suresi, 165) O da demişti ki: "Gerçekten ben, mal sevgisini, Rabbimi zikretmekten dolayı tercih ettim." Sonunda bu atlar koşullar ve toz perdesinin arkasına saklandılar. (Sad Suresi, 32) Muhakkak o, mal sevgisinden dolayı çok katırdı. (Adiyât Suresi, 8) Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, Allah onları yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlerle karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihat ederler. Bu yolda hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir. (Maide Suresi, 54)

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikâr eyledi sultan
Sırrullahı üryan bulan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birlikte.***

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi beşinci sayısının konusu, **Sevgi**...

Sevgi, kalbin zevk aldığı şeye meyiletmesi demektir ki hiçbir karşılık beklemeden sevgiliye tâbi olmak, onun her işini güzel görmek ve onun dostlarını dost, düşmanlarını düşman bilmek, onun rızası için yaşamaktır. Sevginin gerçeği, Allah'ın Kendisini sevmesiyle Kendi sevgisine muhabbet ettiği için var olduğundan, Allah'ı sevmektir. Allah'ı sevmek, O'nu bilmeye ve tanımaya bağlıdır çünkü insan, ancak tanıdığını ve bildiğini sever. İnsanda sevme özelliğinin bulunması o özellikle insanın her ne seviyor olursa olsun aslında Allah'ın kendisini sevmesi oluşundandır. Bu sebeple bizler, sevgiyi ikiliğe düşürmekten alıp gerçek değerine yani kemâle erdirmek için Allah'ı sevmeliyiz. Sevdiğimizle, Allah kendisini seviyorken bizim Allah'ı sevmememiz, kendimize zulmetmemizdir. Bakara suresi 165 ayeti kerimede,

İnsanlar arasında Allah'ı bırakıp O'na ortak koştukları eşleri ilah olarak benimseyip onları Allah'ı sever gibi sevenler vardır. İnananların Allah'ı sevmesi ise hepsinden kuvvetlidir.

denilerek bu gerçek beyan edilir. Allah'ı bırakıp, Allah'a ortak koştuklarını sevmek, sevilenin Allah'ın o olma sıfatıyla zahire gelişi olduğundan, sevileni Allah'tan gayrı zannıyla sevip, sevgimizle kendimize müstakil varlık verişimizdir. Allah'tan gayrı zannı ile sevdiğimiz her şey sevgiye zulümdür çünkü sevgi Allah sevilsin diye vardır ve içeriğinde barındırdığı tüm vasıflarla birlikte olmalıdır. Bu vasıflar, sabır, zikir, saygı, tenezzül, hoşgörü, sadakat, muhabbet ve hizmet olarak zikredilir. Şimdi, yaşantımızda, muhabbet ettiğimiz, zikrettiğimiz, hizmet ettiğimiz ve değer verdiğimiz ne ise sevdiğimiz odur ki sevgi denilen bütünlüğü oluşturan bu kutsal değerler insan olarak yaratılan bizlere, yaratılışımızda verilmiş ziynetler olup verilme sebebi yani sevmemiz istenilen yaratan Allah'tır. Bizler Allah'ı seviyor ama muhabbetimiz, zikrimiz, hizmetimiz yani yakınlığımız gayrılara yönelmişse, Allah sevgimiz dilde kalan kuru bir iddiadır. Allah'ı sevmek Allah'a yakınlıktır ve varlığın bütünlüğü, sevginin muhabbeti olduğundan varlık, Allah sevgisiyle tamlanması gerektir. Allah sevgisini dilden kalbine indirenler, Allah ile yakınlık kurmaya başlayanlardır ki bu yakınlık, Ali İmran suresi 191 ayeti kerimede,

Onlar, ayakta dururken, otururken, yanları üzerine yatarken Allah'ı zikrederler, göklerin ve yerin yaratılışı hakkında düşünürler ve şöyle derler, "Rabbimiz, sen bunu boş yere yaratmadın. Seni tesbih ederiz. Bizi cehennem azabından koru."

denilerek tarif edilmektedir. Onlar yani Allah'ı sevenler, yaşamlarının her anında sevdiklerine, sevdiklerini zikrederek, muhabbet ederek yakın olanlardır. Allah'a yakınlık, Allah'ın Kendisine olan sevgisine muhabbet edişi olan yaşamın bütünlüğünde gerçekleşen değerdir. Yakınlık, yaşamın içinde Allah'ın sevdiklerini sevmek, onlarla birlikte olmak, sevmediklerini sevmeyip onlardan uzak durmakla mümkündür ki bu bizi sevilenle olmanın kapısına getirir. Kapıdan geçip tevhit yolunda benliğimizi sevmekten Allah'ı sevmeye yönelmiş halde benlikten geçince Allah'tan başka ilah olmadığına kendimizde şahit olmayla sevgimiz kemâle ermiş, Allah'a yakınlık tevhitlikte gerçekleşmiş olur. Seven, her neyle muhatap olursa olsun gördüğü sevdiği, zikri sevdiği, muhabbeti sevdiği. Onlar, yaratılış gayelerinin Allah'ı sevmek için olduğu gerçeğine ermiş olarak Allah'ın sevdikleri olurlar.

Sevgi, Cenab-ı Allah'ın insana verdiği kutsal emanettir ve emanet, Allah sevilerek sahibine verilmesi gerektir ki verilmesi, varlığımızla sürdürülen yaşamın merkezinde Allah olmasıdır.

Aşk u niyazlarımla

**Yârim düşürdü derde
Dermanım olur mu acep
Nispetim oluptur perde
Dermanım olur mu acep**

**Mahfu fena eyle beni
Yakıp kül eyle bedeni
Her nazar göreyim seni
Dermanım olur mu acep**

**Zordur gurbetin çilesi
Bitmez gönlün inlemesi
Cana ermekse niyeti
Dermanım olur mu acep**

**Yolları aşıp da gelsem
Maksadıma erebilsem
Dü cihanda görebilsem
Dermanım olur mu acep**

**Kalkarsa aradan perde
Bülbül ötermiş seherde
Görünürmüş Hak her yerde
Dermanım olur mu acep**

**Halil'in çoktur cefası
Böyle istemiş Mevla'sı
Olursa bir gün sefası
Dermanım olur mu acep**

**Dilde durur gibi durmuyormuş aşk
Kalbe indirince akıl mat oldu
Evvel kınadığım her ne var ise
Cümlesi halimden görülür oldu**

**Yârin gülüşünde bade içince
Sükûta erdi kalp divane oldu
Sevgili her yüzden zuhur edince
Hayranlık halimden bilinir oldu**

**Kalmadı gözümde Ondan gayrısı
Gönülde meşk eden Kendisi oldu
Üryan kaldım yokluk yolundan geçip
Varım sevgilinin mekânı oldu**

**Tevhit neşesiyle sözler dilimden
Perdesiz çıkararak anlatır oldu
Esmâ giyinerek geldi zahire
Fakir Halil'imın örtüsü oldu**

AYIN KONUSU

Sevgi...

Sevgi, muhabbettir ve bizler neye muhabbet ediyorsak onu seviyoruzdur. Allah'a sevgi de ancak Allah'a muhabbetle gerçekleşir ki muhabbet sadece dilde oluşan kelime tekrarı değildir. Muhabbet, muhabbet edilene tevhit olacak kadar yaklaşmanın yolunda ilerlemektir. Muhabbet edilene yaklaşılan yolda ilerleme olmuyorsa bu muhabbet değil, ezber tekrarıdır. Buz, ateşe muhabbet ettiği oranda erir, erime yoksa buzun ateşe muhabbeti gerçek değildir çünkü buzun, ateş karşısında erimeme gibi bir iradesi yoktur. Ateşe yaklaştıkça erime kaçınılmazdır. Allah sevgisi de bizi Allah'a yaklaştırır ve bu yaklaşma Allah'ta fenayı gerçekleştirir. Sevgi, sevilene benzetme özelliğine sahip olduğundan geriye sevgili kalır. Muhiddin Arabi Hz, sevgi için,

Bil ki; sevgi makamı çok şerefli bir makamdır ve bil ki; sevgi varoluşun aslıdır

demektedir. Sevgiyi anlayabilmek için sevginin kaynağını anlamak gerekir ki bu kaynak Cenab-ı Allah'ın kendisidir. Bu sebeple sevgiden söz ediyorsak aslında Allah'tan söz ettiğimizden dolayı sevgi, Allah ile sabit, Allah ile değerli, Allah ile kutsaldır. Allah'ın Vedûd esması da bize bu gerçeği ifade etmektedir. Bizlerdeki sevgi, Allah'ın Vedûd esmasının zuhuru olduğundan bu esmayı ve Allah'ın diğer esmalarını görebilmek sevgiyi görebilmektedir.

EL VEDÛD: Kullarını çok seven, sevmeye gerçekten layık olan

Cenabı Allah, bizim yaratılma dediğimiz kendi sevgisine kendi sevgisiyle muhabbet edişinde zahire gelen sıfatlarıyla bilinirliğe çıktığında sevilirliğe çıkmış olduğundan âlem, Vedûd isminin zuhuru olmaktadır ki sevginin varlığı, varlığın zahirliğidir. Bu sebeple, sevginin zuhuru olan varlık, yine sevginin zuhuru olan her hangi bir varlığı sevdiğinde, Allah kendisini sevmektedir ve bu sevginin muhabbeti, yaşamsallığın devamlılığı olduğundan yaşam enerjisi denilen de sevgidir. Kendisi sevgi olan yaşamda Allah'ı sevmek, yaşamın kemalidir, en mükemmeldir, yaşamı sevgiyle değerlendirmektir. Cenab-ı Allah Hud suresi 90 ayeti kerimede şöyle demektedir,

Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O'na tövbe edin. Şüphesiz Rabbim çok merhametlidir, çok severdir.

Sevgi, Allah'ın diğer isim almış yüce vasıflarının merkezinde durmakta ve sevgi tüm bu vasıfları içinde taşımaktadır. Sevgi bu vasıflarla sevgidir. Bu vasıflar sevenin sevdiğine muhabbeti olarak ispatta olduğundan, sevgiyi anlamak için bu vasıfları anlamamız gerekmektedir.

ER RAHMÂN: Bütün Yaratılmışlar hakkında merhametli olan

Merhamet, Cenab-ı Allah'ın sevgisinden kaynaklı, yarattıklarına karşı koruyucu ve ihtiyaçlarını giderici olmasıdır ki her yaratılan Kendi sevgisinden zahir olduğu için tümüne karşı duyduğu sevgidir. Bu sebeple, yaratılmışlık varlık âleminde mevcuttur ve varlığının devamlılığı olmaktadır. Varlığın var oluşu ve devamlılığı, Allah'ın sevgisinin en büyük ispatıdır. Bunu kendimizle tevhit ederek anlayabiliriz.

Sevdiğimiz için kendisine hizmet ettiğimizden dolayı değer kazanan sevilen, bizim sevgimizle vardır ve onun var oluşunun devamlılığı ona olan sevgimizin ispatıdır. Onun varlığının kaynağı bizim ona duyduğumuz sevgi neticesinde hizmet edişimizdir. Rahman esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Furkan suresi 59 ayeti kerimesinde şöyle hitap etmektedir,

Gökleri ve yeryüzünü ve ikisi arasındakileri altı evrede yaratan, sonra da Arş'a kurulan Rahman'dır. Sen bunu haberdar olana sor!

ER RAHİM: Çok merhamet eden, büyük nimetler veren

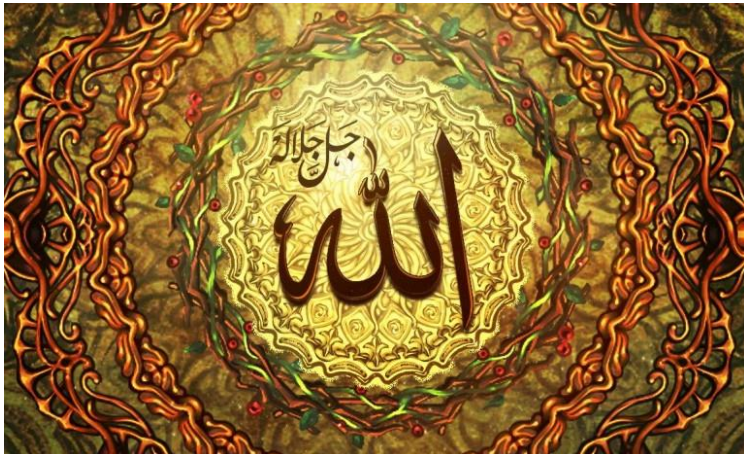
Allah'ın verdiği büyük nimet, sevgisinin muhabbeti olup özünde sevgi bulunarak var olan varın, bu sevgiyi sevginin kaynağı olan Allah'a yöneltmesi sonucu Kendisini seven sevdiğini Kendisiyle güzelleştirmesidir. Yaratılmış olanın başına gelecek en güzel değer yaratıcısını sevmesidir. Allah'ın sevdiğinin Kendisini sevmesi Rahim esmasına ulaşmış olmasıdır ki özünde seven ve sevilen tevhitliği vardır. Bizler Allah'ın sevgisiyle var olduğumuzdan Allah'ın sıfatlarıyla ziynetlenmiş olarak bulunuruz. Bu sebeple Allah'ın esmalarını anlamak için o esmanın bizimle tecelli edişine bakmalıyız. Bizler, sevdiğimiz bizi sevmese de onu severiz ve ona ihtiyacı olanı veririz çünkü onu seviyoruzdur lakin onun da bizi sevmesine karşılık ona olan sevgimizle muhabbet eder, ondan kendimizi esirgemez, kendimizle zenginleştiririz. Rahim esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah bakara suresi 37 ayeti kerimesinde şöyle hitap etmektedir.

Derken, Âdem Rabbinden birtakım kelimeler aldı, bunun üzerine tövbesini kabul etti. Şüphesiz O, tövbeleri çok kabul edendir, çok Rahimdir.

ES SELAM: Kullarını selamete çıkaran

Allah'ın kullarını selamete çıkarması, sevgisiyle yarattığı insanın geldiği dünya boyutunda ikiliğe düşmesiyle yaratılış gayesinden uzaklaşmasından dolayı ona tevhide bildirerek Kendisine davet etmesidir ki sevme özelliği taşıyan insana Kendisini sevmesini öğretmesidir. Bu öğretiyi öğrenip sevgisini fani dünyadan yaratıcısı Allah'a yöneltenler selamete çıkmaktadır. İnsan sevgisini eşyaya yönelttiğinde kendisini karanlıklara kapatır ve kendisine zulmeder çünkü varlığı sevgi olanın, varlığını sevginin kaynağına değil de sonlu olanlara tâbî kılışı sevgiye eziyet etmesidir. İşte, Cenab-ı Allah sevgisinden, bu durumda olan insanı, Kendisini sevmeye davet ederek ona selametin yolunu gösterir. Bu davet, Allah'ın insanı sevgisinden yaratmasından dolayı tüm insanlardır. Selam esması merkezinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Neml suresi 59 ayeti kerimesinde şöyle hitap etmektedir,

Dedi ki: "Hamd Allah'ındır ve selam O'nun seçtiği kullarının üzerinedir. Allah mı daha hayırlı yoksa onların ortak koştukları mı?"

EL MÜHEYMİN: Gözetten ve koruyan

Cenab-ı Allah'ın gözetip koruması, sevgisiyle var ettiği tüm yarattıklarının varlığının devamlılığını sağlaması ve yaşamsallık için gerekenleri vermesiyle, sevgisinin devamlılığıdır. Bizlerin varlığının oluşumu ve yaşamsallığımızın devam edişi, Allah'ın bizi sevmesiyle mümkün olduğundan ihtiyaçlarımızın temini, sevginin muhabbetidir.

Dembir

Her neye ihtiyacımız varsa o şeyin varlık âleminde bulunuyor oluşu ve bizim onu temin edişimiz, onlara sevgi duyuyor oluşumuz, bizi seven Allah'ın sevgisiyle bize muhabbet edişidir ki gözetip korumasıdır. Müheymin esması içinde sevgiyi barındırır. Cenab-ı Allah Haşr suresi 23 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

O, kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan Allah'tır. O, mülkün gerçek sahibi, kutsal barış ve esenliğin kaynağı, güvenlik veren, Müheymin, mutlak güç sahibi, düzeltip ıslah eden ve dilediğini yaptıran ve büyüklükte eşsiz olan Allah'tır. Allah, onların ortak koştuklarından uzaktır.

EL MUSAVVİR: Tasvir eden, her şeye bir biçim ve özellik veren

Her yaratılmışlık, Allah'ın kendisine olan sevgisinin muhabbeti olduğundan, Allah'ın Kendiliğinde bulunan özelliklerine olan sevgisiyle o özellik olarak zahire gelişidir. Bu sebeple Allah, her yaratılan Kendi özelliği olduğundan sevgisiyle kuşatarak o olmağıyla o sureti giyinmektedir. Yaratılmış hiç bir şeyin birbirine benzemeyip, birbirinden farklı oluşu Allah'ın sonsuzluğundandır lakin tek ortak özellik varlığın aslının sevgi oluşudur. Seven ve sevilen her ne kadar suret yönüyle farklılıklar gösterse de sevgi yönüyle birdirler ve şekil alışı ve taşıdığı özellikte sevgi vardır. Hiç bir şey yok ki onda sevgi bulunmasın. Allah, sevgisinden özenerek yaratmıştır. Bize göre sevilmeyen oluşu, bizim sevgimizi Allah'a yöneltmeyişimizdendir. Musavvir esması içinde sevgiyi barındırır. Cenab-ı Allah Haşr suresi 24 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır.

O, yaratan, yoktan var eden, Musavvir Allah'tır. Güzel isimler onundur. Göklerdeki ve yerdeki her şey O'nu tesbih eder. O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.

EL VEHHÂB: Her türlü nimeti devamlı bağışlayan

Cenab-ı Allah'ın nimeti, ihtiyaçlığımızı giderdiğimiz her türlü gereksinimler olmasıyla birlikte ihtiyaç sahibi oluşumuzdur ki aslı itibariyle tümü varlığımızın yapı taşları olan sıfatlarımızdır. Bu sıfatlar Allah'ın Kendisine ait olan kutsal değerlerdir ve bizler, kutsal değerler nimetlerinin Allah'ın sevmesiyle emanetçisiyiz. Her birisinin bulunma gayesi, sevgi dediğimiz yüce değer gerçekleşmesi içindir. Bu sebeple sıfatlar, sevgiyle birleştiğinde gerçek güzelliğine ulaşmış, bağışlanma gayesini yerine getirmiş olurlar. Sevgiyle bağışlanan sıfatlar, sevgiyle tevhit olunmadığında zayıf edilmiş olurlar. Vehhâb esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Ali İmran suresi 8 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Rabbimiz, bizi hidayete erdirdikten sonra, kalplerimizi saptırma. Senin katından bize vehbi olarak rahmet bağışla. Muhakkak ki sen, Vehhab'sın.

ER REZZÂK: Yaratılmışlara faydalanacak şeyleri ihsan eden

Allah'ın her yarattığına, hatta Kendisine inanmayıp, yalanlayan ve küfredenlere bile faydalanacağı şeyleri vermesi, yarattığını seviyor olmasındandır. Bu sevgi Allah'ın Kendisini sevmesinden kaynaklı olduğundan, Kendisini sevmeyenin dahi varlık âleminde var oluşu ve faydalanacağı şeylerin ona verilmesi, bulunduğu hale Allah tarafından sabır gösterilmesidir. Seven, sevdiğine ihsanda bulunmaya karşılık beklemeden devam eder. Faydalandığımız gıdaların varlığı ve devamlılığı işte bu sevginin muhabbetidir. Bizler Allah'ı severek Allah'ın sevgisinden kaynaklı muhabbetine şükretmiş oluruz ki içinde sevgi olmayan şükür sahtedir.

Rezzâk esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Zariyat suresi 58 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Muhakkak ki Allah; O, Rezzak'tır, güç, kuvvet sahibidir.

EL FETTÂH: Her türlü zorlukları açan ve kolaylaştıran

Zorluk, kendimizi giyindiğimiz nefisten ibaret zannederek nefsimizle aslımızı perdeleyerek aslımıza cahilcesine yaşayarak insanlığımızdan uzaklaşmamızdır. İşte bu temel olup diğer tüm zorluk dediğimiz bize göre olmayan işlerin asıl sebebidir.

Sevgiyi eşyada kullananların isteklerine ulaşamama zorluğu oluşuma itirazlarıdır. Oysa varlığımız sevgi hamuruyla yoğrulmuşken, yaşam içinde sevgiye yönelmememiz taşıdığımız en büyük zorluktur ki Cenab-ı Allah bu zorluğu kaldırıp hayatımızı kolaylaştırmak için sevgisiyle bizlere tecelli ederek Kendisini sevmemizi göstermektedir. Seven sevdiğine zorluk çıkarmaz, zorluk görüşümüz seveni sevmediğimizden dolayıdır. Allah'ı sevmeye başladığımızda tecellilerine itiraz biter, zorluk kalkar. Fettâh esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Sebe suresi 26 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

De ki: "Rabbimiz bizi bir arada toplayacak. Sonra hak ile hüküm verecek." Ve O; Fettah'tır ve Âlim'dir.

EL HALÎM: Suçlara karşı hemen ceza vermeyen yumuşak davranan, süre veren

Cenab-ı Allah, Sevip de sevgisinin muhabbetinden yarattıklarının da Kendisini sevmesi için sevgiyle ziynetlemiştir. Bizlerin suç kapsamına giren yaptıklarımızın tümü, sevgimizi nefsimize yöneltmiş olmamızdır ki sevginin Allah'a duyulmaması en büyük suçtur. Allah bu suçu işleyen sevdiğine uyarıcılar göndererek Kendisinin sevilmesi gerektiğini göstermiş, bildirmiştir. Allah'ı sevmenin yaratılmışlığımızda farz olması mecburiyet anlamında değil, Allah sevilince gerçek sevgiye, huzura, mutluluğa ulaşacağımızdır. Bu sebeple Allah, Kendisini sevmeyenlere karşı hoşgörülü olduğundan sevginin gerçeğini bildirmekte ve bildirildiği halde gerçek sevgiye yönelmeyenlere karşı da ceza vermekte acele etmeyendir. Allah'ın her daim kazanmaktan yana oluşu sevgisindedir çünkü Allah'ta ihtiyaçlık ve mecburiyet yoktur. Bizler gibi ikili ilişkilerimizden ve menfaatimizden dolayı mecbur olduğu için sabretmek, hoşgörmek zorunda olmayanın, sabredip, hoşgörmesi sevgisindedir. Halîm esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Bakara suresi 263 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır.

Güzel bir söz ve bağışlama, peşinden gönül kırma gelen bir sadakadan daha hayırlıdır. Allah, her bakımdan sınırsız zengindir, halimdir.

EŞ ŞEKÛR: Kendi rızası için yapılan iyiliklere daha fazlasıyla karşılık veren

Allah'ın rızası için yapılan iyilikler, karşılığında hiçbir şey beklemeden yapılan feragattır ki en büyük iyilik, sevgiyi Allah'a yöneltmek sonucu yalnız onu severek sevdiğini onunla ve onun olan her şeyi olduğu gibi sevmektir. Sevdiğimizizin bizi sevmesiyle bize olan yakınlığı karşısında her iki sevginin tevhit olmasıyla sevdiğimizizin bize ulaşmış olması gibi biz de Allah'ı sevince Allah'ın bizi Kendi tevhitliğiyle güzelleştirmesi, sevgimize, sevgimizden dolayı onun olan her şeyi olduğu gibi seviyor oluşumuza karşı fazlasıyla karşılık vermesidir ki en fazla olan Allah'ın kendisidir. Şekûr esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Fatır suresi 30 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Onların ecirleri onlara vefa edilir. Ve Allah, onlara fazlundan artırır. Muhakkak ki O; Gafur'dur, Şekûr'dur.

EL KERÎM: Lütfü ve keremi çok geniş, çok bol olan

Kerem, yücelik anlamına gelmesinin yanında cömertlik, iyilik ve bağışlama anlamına da gelmektedir. Allah'ın bağışlayarak yaptığı iyilik ise bağışlayıp iyilik yaptığını Kendisine yüceltip, Kendisiyle güzelleştirmesidir. Allah Kerim'dir yani bağışlayıp Kendisine yücelterek Kendisiyle güzelleştirendir. Bu, Kendisini seven sevdiğini, Kendi sevgisiyle ziynetlemesidir ki

yüceltmesi, sevdiğinde Kendisini görecek göz, işitecek kulak, zikredecek dil oluşturmasıyla gerçekleşir. Sevgisinden var ettiğinin kendisini var edicisine yöneltmesi sonucu var oluş gayesine dönmesidir. Varlığı tevhit üzerine olan tevhidin seyrine başlamıştır Allah'ın keremi sayesinde. Seven, sevdiğine kendisini verir. Kerim esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Alâk suresi 3 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Oku ve senin Rabbin, sonsuz kerem sahibidir.

EL VEKÎL: Kendisine tevekkül edenlerin işlerini en iyi neticeye ulaştırın

Tevekkül, her şeyi Allah'a bırakmak olup sevgiyi Allah'a yöneltme sonucu yalnız Allah'ı severek her sevileni Allah'la sevmektir. Bizler Allah'ı sevdiğimizde âlemi Allah'la birlikte sevmeye başlayarak tevekkül etmiş oluruz. İşte o zaman Allah, sevgimizi kabul ederek o sevgide bizi kendisiyle değerli kılar, yaşantımız sevgi üzerine olmaya başlar. Sevgi üzerine kurulmuş yaşantıda muhabbet sevgiliyle olur. Bizim için yaşam esfel değil âlâ haline döner de dünya sevgiliyle muhabbethane, cemel perdesine dönüşür. Vekil esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Nisa suresi 132 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Ve göklerde ve yeryüzünde olanlar Allah'ındır. Ve Allah, vekil olarak yeter.

EL VELÎY: Sevdiği kullarının dostu

Yaratılma, Cenab-ı Allah'ın sevgisini muhabbetiyle zahir olduğundan her yaratılarda sevgi mevcuttur ve Allah her yarattığını sevmektedir ki dost olması yaratılanın haliyle hâllenmesidir yani her yaratılan ayrı ayrı Allah'ın o olma halinin zuhurudur lakin bir de Kendisini seveni Kendisiyle şerefliendirmesi vardır ki işte o âlemde Allah'ı severken âleme Allah'ın gözüyle bakar, kulağıyla işitir, âlemde eksik, kusur görmez. İşte Allah'ın kulu olmak böyledir ve Allah kulunu dost edinerek o kulundan kendisinin sevilmesi gerektiğini nasıl sevileceğini gösterir. Seven, sevdiğinin haline bürünür. Veliy esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Araf suresi 196 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Muhakkak ki; Kitabı indiren Allah benim dostumdur. Ve O, Salihlere velilik yapar.

EL KAYYÛM: Gökleri ve yeri, her şeyi tutan

Gök, yer ve her şey yaratılmışlıktır ve tutulması, yaşamsallığın devamlılığıdır. Bu devamlılık sevginin muhabbetinin devamlılığı olup sevginin daimiliğinden gelir. Allah, sevgiyle kendisini muhabbet ettiğinden yaşam her anıyla oluşan kutsiyettir ve Allah'ın Kendisini muhabbet etmeye devam edışıyle olacak olandır. Sevdiğinin varlığı sevginin varlığıyla vardır. Allah, kayyum olduğu için yaşamda kendisini oluşturan tüm olgular mümkün olmaktadır.

Yaratılmışlığa, yaşamın devamı için ne gerekiyorsa sağlayan Allah'tır. Seven, sevdiğine kendisi olmayı sağlayanıdır. Kayyum esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Taha suresi 111 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Hay ve Kayyum olana vechler boyun eğdi. Ve zulüm yüklenenler heba oldular.

ET TEVVÂB: Tövbeleri kabul edip, günahları bağışlayan

Bizler, dünya boyutunda aslımızdan uzaklaşıp sevgimizi gelip geçicilere yöneltme sonucu Allah'tan uzaklaştığımızda tövbe ederek sevgiyi tekrar Allah'a yöneltmek zorundayız çünkü varlığımız Allah ile var olup Allah ile var olmakta ve yine Allah ile son bulacaktır. Allah, sevgisini dünyadan alarak tövbe edip Kendisini sevmeye başlayan sevdiğinin tövbesini kabul edip onu bağışlayandır. Bu bağışlama sevgisinden gelir ki başımıza gelecek ün büyük değerdir. Tek yapmamız gereken sevgimizi Ona yöneltmektir. Hiçbir şey Allah'ı sevmenin güzelliğinden daha güzel, hiçbir şey bağışlanmaktan daha âlâ değildir ve bu Allah için zorunluluk olmak yerine ancak Allah'ın sevgisinden dolayıdır. Sevenin sevdiğini bağışlamasıdır. Tevvab esması içinde sevgi barındırır. Cenab-ı Allah Bakara suresi 160 ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır,

Ancak tövbe edip durumlarını düzeltenler ve gerçeği açıkça ortaya koyanlar kurtulmuşlardır. Çünkü ben onların tövbelerini kabul ederim. Zira ben tövbeleri çok kabul edenim, çok merhamet edenim.

Şimdi, burada zikrettiğimiz esmalar ve dahi tüm 99 esma için aynı şey yani içinde sevgi oluşu geçerlidir, sadece burada ismini zikrettiğimiz esmalar değil. Bunlar örnek amacıyla burada zikredilmiştir, sizler cümlesini bu örnekler ışığında görebilirsiniz. Örneğin burada zikredilmeyen Kahhar esması da içinde sevgi barındırır çünkü Allah'ın kahretmesi, sevdiğini arındırıp, Kendisine layık hale getirip Kendisini seven eylesidir, sevdiğinin kendisine zulmetmesine mani oluşudur. Bu anlatımlar bize her bir değer için içinde sevgi olduğunu gösterirken aynı zamanda sevginin tüm bu değerleri de barındırması gerektiğini göstermektedir. Bizler sevgi üzerine bulunuyorsak, aslında tek başına bir sevgi söylemi üzerine değil tüm kutsî değerler üzerine bulunuyoruzdur.

Sevgi içinde, Rahman, Rahim, Selam, Müheymin, Musavvir, Vehhab, Rezzak, Fettah, Halim, Şekûr, Kerim, Vekil, Veliyy, Kayyum, Tevvab olmayı ve tüm diğer esmaları barındırır ki içinde esmaların olmadığı sevgi içi boş söylemden ibarettir. Seviyorsak tümüyle birlikte olmalıdır. Sevgi, sevgiyi sevgi yapan değerler olmaksızın içi boş ve değersiz kalır. Sevmek, gözetip korumayı, yardımcı olmayı, saygı duymayı, bağışlamayı, hoşgörmeyi, kabullenmeyi, karşılık beklememeyi, verici olmayı beraberinde getirir.

Sevgi çok yüce kutsî bir değeridir, kendisine sahip çıkarak kendisiyle güzelleştirir.

Aşk u niyazlarımla.

**Koyup gel nakş u nigâr nakşa yol virme zinhâr
Nakşıla yola giren âkıbet dünyâ sever**

**Dünyâyı bırak elden dünyâ hicâb bu yolda
Biz velîden nebîden eyle işitdük haber**

**Yâ sevgil dünyâ dutgıl yâ gelgil yol iletgil
İki da'vî bir ma'nî bu yolda sıgmaz dirler**

**Geç mahlûk tâ'atından göz ırma dost katından
Aldanma fânî nakşa fânî nakşı n'iderler**

**Kalma bu degme renge yüz bin yıllık fersenge
İki cihân bir adım şaşurmadın adarlar**

**Bu devrândan ötegör kervân gitdi yitegör
Korku var sagda solda kayıkmadın giderler**

**Yaban yolın gözetme yol evde taşra gitme
Cân yolu cân içinde cân râzını cân tuyar**

**Cân râzını cân bile cân râzın virmez dile
Girçek âşık dostıla yalanı kaçan söyler**

**Evvel kadîmden berü vahdet evine gelen
Ref'i gider içeri Yunus taşra bî-haber**

**Uzak kalma ey gönül
An bu andır yakın gel
Ayrı geçmesin ömür
Sevdaya tutul da gel**

**Gel gör ki neler varmış
Giren ne cevher almış
Aşk haline boyanmış
Varından arın da gel**

**Gelene kucak açar
Nefesi huzur saçar
Mest olur cümle canlar
Canana koşup da gel**

**Meyine doyum olmaz
İçenleri hiç kanmaz
Garip sensiz kalamaz
Halil'e sarıl da gel**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Sevgi bütün duyguların çıkış kaynağıdır. Sevginin varlığı hoşgörü, bağışlama, örtücülük, ihsan etme, kabul gibi rahmanî sıfatları; sevginin yokluğuyrsa öfke, kin, büyüklenme, kabul etmeme, buğuz etme, nefret gibi zulmanî sıfatları tetikler. Sevgi Allah'ın kâinatı şekillendirdiği ilahî bir güç diyebilir miyiz efendim?

Özkan Günal:

Yaratılma dediğimiz, Cenabı Allah'ın bilinmek istemesi olan sevmek, zikredilmek, muhabbet edilmek, keşfedilmek isteği ve Kendi azametini, büyüklüğünü, doksan dokuz esmasının yüceliğinin ispatı için Zatî ilmiyesinde batınında cem halinde bulunan kendisini bildiği bilgiyi, zahirinde cem hali olarak zahir edışıdır. Bu sebeple, varlık âleminde mevcut bulunan her ne varsa Allah'ta var olduğu için vardır çünkü yaratan Allah'ın birliği ve bu birliğin zahire gelişinden söz ediyoruz. Allah, zatından zatına sıfatlandığı için hüviyetiyle zahire geldi ve bizler, hüviyete yaratılmışlık diyoruz. Eğer her hangi bir şeyin Allah'ta olmadığı halde varlık âleminde var olması mümkün olsaydı, o zaman varlığı Allah yaratmamış olması gerekirdi ki mümkün değildir. Bir şey varsa, Allah'ta olduğu için, Allah o olmaklığı bilgisiyle varlığa çıktığı için vardır. İşte sevgi, Allah'ın kendisine duyduğu kutsiyet barındıran duygu olmasıyla, Allah sevdiği için var olup seven ve sevilen her zaman Allah'tır, tüm yaratılmışlık bu sevginin muhabbetidir ve sevginin kendisi muhabbettir.

Ey Talip! Şahit olmak istediğin, görüp durduğundur. Değişecek olan görünen değil görüşündür. Anlamalısın ki her esma bireysellik anlamında zikredilirken yalnız Allah esması bütünseldir ve vasidir. Senin her hangi bir uzvunu gören o uzuvdan seni görmüş olduğu gibi bu âlem de Allah'ın vücududur ve her neye bakıyorsan baktığın O'dur da gördüğün nedir, neye şahitsin? Dur ve düşün! Bilinmek isteyen Allah, görülme, işitilme, konuşulma ve sevmek istemektedir, isteği ise mecburiyet değil keyfiyettir. Bu sebeple, görülmez, işitilmez, konuşmaz, sevilmez diyorsan o zaman sende neden görmek, işitmek, sevmek, konuşmak var? Bilinmek isteyen görülmez, işitilmez, sevilmez olsaydı bu âlemden görmek, işitmek, sevmek olmazdı. Yaratılmışlığa çıkana, yaratılmışlıkta bakarken görememek körlüğünde perişan olup kendisine zulmeden insan! Kendini dünyadan alıp Allah'a yönelt.

Şimdi, Cenabı Resulullah efendimiz, kutsi hadisinde,

Allah-u Teâlâ her şeyden önce benim nurumu kendi nurundan yarattı. O nur, Allah'ın izniyle dilediği yerde dolaştı. O zaman Levh, Kalem, Cennet, Cehennem, Melekler, yer ve gökler, cinler ve insanlar daha yaratılmamıştı. Allah-u Teâlâ âlemleri yaratmayı murat edince, o nuru dört parçaya ayırdı.

Birinci parçadan Kalem'i, ikincisinden Levh-i Mahfuz'u, üçüncüsünden Arş-ı Rahman'ı halk etti. Dördüncü parçayı tekrar dörde böldü. Birinci parçasından Arş'ı taşıyan melekleri, ikincisinden Kürsüyü, üçüncüsünden diğer melekleri yarattı. Diğer parçayı da yine dörde böldü. Birincisinden gökleri, ikincisinden yerleri, üçüncüsünden cennet ve cehennemi yarattı. Kalan parçayı da dörde böldü. Birinci parçasından müminlerin gözlerinin nurunu, ikinci parçasından ilahî marifet yuvası olan kalplerinin nurunu, üçüncüsünden de dillerindeki nuru yarattı. Bu da "Lâ ilâhe illallah Muhammed"ür-resulullah" Tevhid nurudur.

demektedir. Bu kutsi hadiste ifade edilen ilk yaratılan Hz Muhammed efendimiz olup onun varlığı zahir batın nurdan ibaretti ve Cenab-ı Allah kendisine “**Habibim**” yani “**Sevdiğim**” demektedir. Cenab-ı Resulullah efendimiz Allah’ın sevgilisi ve nurundan yaratılan nur olmasıyla varlığı sırf sevgidir ki bizler yaratılmanın ilk önce sevginin zuhuru, diğer yaratılanların da bu sevgiden var olduğunu görmekteyiz. Bu sebeple sevgi, yaratılmışlığı şekillendiren ilahî güçtür. Hicr suresi 85 ayeti kerimede,

Ve biz, gökleri ve yeryüzünü abes olarak halk etmedik.

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. Yani Cenab-ı Allah, biz hiç bir şeyi öylesine, olsun diye, yaratmış olalım diye var etmedik, her ne yarattıysak onu kendi bilinmekliğimiz için sevgiden var ettik demektedir. Bu sebeple hiç bir şey kendiliği olarak bulunamaz çünkü kendiliği değildir, olamaz. Varlık Allah’ın Kendisine olan sevgisinin zuhurudur.

Şimdi “**Güzel sev**” diye bir tabir kullanılır dillerde dolaşan lakin bu hakikat sözüdür ama kişiler gerçek anlamına bakmak yerine kendilerine göre anlamlandırma yaparak sevillecek olanın suret güzelliği olması gerektiği şekliyle yorumlarlar. Güzel sev, yani suret güzelliği olanı sev zannederler. Bu zan sevginin beklentiye dönüşmesinin kaynağıdır. Kendin için sevmek, kendin için olmayınca sevgiyi öldürmektir. Oysa hakikat ehli bu sözü beyan ederken “Sen, kendine göre suret güzelini değil, neyi seviyorsan sen güzel sev” demektedirler. Güzel sevmek, karşılık beklemeden yapılan feragattir. Karşılık beklemek fedakârlıktır ki içinde “Ben seni seviyorum, sen de beni sev ve isteklerimi yerine getir” anlayışı vardır, tıpkı kâr amaçlı alışveriş gibi. Bizler güzel sevmeliyiz. İçinde, karşılığında hiç bir beklenti olmadan, yanına başka sevgiler eklemeyen, zikrederek, değer vererek, muhabbet ederek, hizmet ederek, onun yanında olarak, alarak değil vererek sevmeliyiz ki güzel sevmiş olalım. Cenab-ı Allah sevgisinden var ettiği yaratılmışlığın içinde, Kendisini sevmeyen, zikretmeyen, muhabbet etmeyen, Kendisine kulluk farzını yerine getirmeyenlerin dahi varlıklarının devamlılığını sağlamaktadır ki bu onun Rahman oluşu ve Rahmanın merkezinde sevgisinin bulunuşundandır. İşte sevgi Allah’ın sevdiği gibi olmalıdır ki, sevmenin kemali, Allah gibi sevmektir.

Bizler, Allah gibi sevmeye başladığımızda sevgi bizden gerçek değeriyle çalışmaya başlayacağından o sevginin içinde Rahmaniyyet olur. Sevgi, saygı, hoşgörü, merhamet, anlayış, sevileni zikir, muhabbet, hizmet gibi kutsiyetlerle taçlanır da sevenin nuru olur. Bu kutsiyetle taçlanmamış sevgi, sevgi olamayacağı için sevginin olmadığı yerde, zulüm hâkimdir. Sevgiden nasip almamış, kalplerini sevgiye kapatanlar kendilerine zulmedenlerdir. Kâinat, Allah’ın Kendisine olan sevgisinin muhabbeti olduğundan sevgiye ulaşanlar tevhide ermiş, sevgisiz kalanlar ikilikte kalmışlardır. Gönüller sultanı Melami Mürşid-i Kâmilî namı Dampirli, Halil İbrahim Bâki sultan bu hususta şöyle buyurmaktadır,

Kâinatın her zerresini sevmekçe, gerçekte Allah’ı sevmiş olamazsınız.

Dembir: Melami Mürşid-i Kâmilî Halil İbrahim Baki Hazretleri “Nefis de Allah’ı sever ama onun sevgisi çıkarları doğrultusundadır” diye buyurmuşlardır. Sultanın bu sözünü nasıl anlamalıyız, ruhun Allah’ı sevmesi nasıl olur efendim?

Özkan Günal:

Cenab-ı Allah, Nisa suresi 1 ayeti kerimesinde,

Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan; ikisinden birçok erkek ve kadın yayan Rabbinize karşı gelmekten sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'a karşı gelmekten ve akrabalık bağlarını koparmaktan sakının. Şüphesiz Allah, üzerinizde bir gözetleyicidir.

demektedir. Bu ayeti kerimede, bizlerin bir tek nefisten yaratıldığı ve bu sebeple hepimizin ortak özelliğinin nefis olduğuyula birlikte ***“birbirinizden dilekte bulunduğunuz”*** beyanıyla da nefsin, dilekte bulunmak olduğu açıklanmaktadır. Dilekte bulunmak, var olmak anlamına gelir ki o halde nefis, dileyen, akleden, öğrenen, bilen, seven, gören, işiten, konuşan olmaklık olan varlık sahibi olmaktır. Oysa Cenab-ı Allah, kendisinden gayrı ikinci bir varlık yaratmamış, yaratılmışlığa çıkmıştır. O halde bir tek nefisten yaratılan bizlerin varlığı nefis ise ve Allah bizi nefisten yaratarak yaratılmışlığa çıktı ise nefis yani varlık fiili, sıfatı ve vücuduyla Allah'ın varlığı olmaktadır.

Şimdi, nefis Allah'ın nefsidir ki nefis olmaması gereken değil bilakis bilinirlik ve şehadet için olmazsa olmaz olandır. Olmaması gereken nefsin emmare boyutunda sürdürdüğü yaşam tarzıdır. Bizler nefsanîyet giydirilerek dünyada var oluşu başlatılanlar olarak, nefsanîyet sahibi olduğumuz için, bilebilme, sevebilme, akledebilme, keşfedebilme, zikredebilme, muhabbet edebilme özelliğine sahibiz ki bu sahiplik nefsimiz Allah'ın nefsi olduğundan Allah ile tevhitlik olup söz konusu tüm bu vasıflar Allah içindir. İnsan, bu vasıflarıyla Allah'a muhabbet eden olduğundan Allah'ı sevendir aslında. İnsan bu vasıflar olan nefsiyle, görüşü Allah'ı görebilen, işitişi Allah'ı işitebilen, kelamı Allah'ı konuşabilen, bilmesi Allah'ı bilebilendir ki yalnız insan bu kutsiyetle donatılmış olandır. Mahlûk ile insan aynı şeye bakarlar, mahlûk suret görür insan Allah'ı görür ki zaten sevmek tam olarak bunların bütünlüğüdür. İnsan suretinde yaratılıp nefsanîyet giyen kişinin gördüğü mahlûkun gördüğüyle aynıysa o henüz kendisine insan demesin.

İşte, nefsanîyet giyinerek var edilen insan namzedi canlı mahlûk olan kişi nefisini geldiği dünyevî boyuta yöneltip kendisini var zannıyla ilahlaştırınca, yaşamı da dünyevî isteklerini yerine getirmek olarak yorumlar ve öyle yaşar. Bu sebeple onun yaşamın içinde bulunuşu, ikiliğe düşürdüğü kendi nefisine muhabbetle şirke dönüşmüş kendisini severek, kendisini sevdiği için isteklerini sevmeye başlama yönünde gelişir ve nefsinden dolayı sevmeye gerçekleşir. Nefsinden dolayı sevmesiyle, her sevgisinin arkasında çıkar ilişkisi yatar. Sevmesi kendisi için olur da sevgisiyle kendi şirkini beslemeye devam eder. İşine geldiği sürece, kendi isteği gerçekleştiği süre, kendisine faydalı olduğu sürece ticaret anlamı içeren sevgisiyle, kutsiyet olan sevgiyi kendi bulunduğu siccine düşürür. O, istediği en küçük bir şey olmadığında ne sevgisi kalır ne de sevginin diğer kutsî vasıfları, hepsi anında biter çünkü menfaati bitmiştir. Evet, kişi tüm bunları Allah'ın kendisini sevmesinden dolayı kendisinde var olan sevgiyle yapar ama onu sevmiş olmaz, o sevgiyi kendi menfaati için kullanmış olur. İşte nefsin sevgisi denilen budur ki nefsi alıp kendi ilahlığımız adına kullandığımızdan dolayı sevgiyi de nefsanîyete düşürmüş oluruz.

Ruh ise, nefsin dünyaya değil Allah'a yönelmesiyle aldığı isim olup ruhtan söz ediyorsak, nefsin kendi aslına secdesinden ve bilişin, sevişin, görüşün, işitmenin Allah'a yönelmesiyle kişinin insanlığı Hak etmesiyle Allah'ı bilmesi, görmesi, işitmesi, zikretmesi, keşfetmesi, muhabbet etmesinden söz ediyoruzdur. Yani nefis derken kast edilen kişinin şirke düşürdüğü nefesine hizmet edip, nefesine muhabbet edişi, ruh derken kast edilen ise kişinin insanlığına ulaşıp Allah'a hizmet edip muhabbet edişidir. Nefsin kulu olmak ile Allah'ın kulu olmak arasındaki farktır bu. İşte ruh, Allah'ın kulu haline gelmiş nefistir aslında. Nefsin sevgisinde dünya ve zulmanîyet, ruhun sevgisinde Allah ve Rahmaniyyet vardır.

Nefis kendisi için kendisi gibi severken ruh, Allah için Allah gibi severdir.

Bu sevginin içinde kişinin kendisi yoktur, olamaz. Ruhun sevgisi kendiliksiz sevmektir ve bu nefsin Allah'ta fenasıyla ruha dönüşmesiyle gerçekleştiği için içinde benlik barınmaz. Kendiliksiz sevgiye aşk denildiğinden dolayı ruhun sevgisi Aşkî yaşamaktır. O aşkı yaşayan ruh olan âşık aşkında maşukuyla muhabbet olduğundan kâinatın her zerresini severek yaşamda bulunur da muhatabı maşuk olan Allah olur. O nereye baksa seyr-i cemaldir. Cenab-ı Allah, Bakara suresi 207 ayeti kerimede,

İnsanlardan öylesi de vardır ki, Allah'ın rızasını kazanmak için kendini feda eder. Allah, kullarına çok şefkatlidir.

buyurarak bu gerçeği beyan etmektedir. Allah rızası, Allah'ı sevmeye Allah'ın kulunu sevmesi olup bu rızalığı kazanmak, nefsimiz için sevmekten geçip Allah için Allah'ı sevmeye mümkündür. Allah'ın şefkatli olması aşığına cemalini aşikâr görülür kılması olup aşığına cemalini görececek gönül gözünü bahşetmesidir. Nefsin sevgisinden ruhun sevgisine yönelmek isteyen talibine ruhundan üflemesidir.

Dembir: Hak Erenleri “Sevginin sevilene benzetme özelliği vardır. Seven sevdiğine benzemediyse gerçek sevgi tahakkuk etmemiştir” demişlerdir. Sevilen Allah olursa, bir insan Allah'a nasıl benzeyebilir efendim?

Özkan Günal:

Şimdi, bu hakikati anlayabilmek için sevmeyi anlamak gerekir. Bizler, sevmeyi sevmek yapan özellikleri anlamadan anlayamayız.

- ***Sevmek muhabbettir***

Muhabbet, bir konuyu, bir nesneyi bir kişiyi ya da kendimizi anlatmak olup içinde anlatılanın görülür kılınması vardır ki muhabbet, sevilenin sevilir olması için yapılır. Evet, muhabbet sevileni anlatmak olup amacı, sevilenin aynı anlatan gibi sevilir hale gelmesi içindir. İnsan neyi seviyorsa tüm anlatımları sevdiği üzerine olur. Birisinin neyi sevdiğini görmek için onun neyi muhabbet ettiğini görmek gerekir. Bu sebeple, insan sevdiğini muhabbet ettiği gibi, muhabbet ettiğini de sevmeye başlar. Kimisi eşyayı, kimisi tuttuğu takımını, kimisi arabasını, kimisi bir hobisini yani kim neyi seviyorsa onu sürekli muhabbet eder, onu araştırır, her öğrendiğini ve onun için yaptığını anlatır, o kişide sevdiğini muhabbet etmekten başka bir konuyu muhabbet ettiğini göremezsiniz. Sevmediğini mecburiyetten dile getirmesi muhabbet değildir. Muhabbetimizin Allah'a olması sevgimizi Allah'a yöneltir, Allah'ı muhabbet Allah'ın sevgisidir. Allah'tan gayrısına yapılan muhabbet de bizim Allah'tan gayrısını sevmemiz olup bizi şirke düşürüp şirkte tutar. Ankebut suresi 25 ayeti kerimede,

Dedi ki; Siz surf aranızdaki dünya hayatına has muhabbet uğruna Allah'ı bırakıp birtakım putlar edindiniz. Sonra kıyamet günü birbirinizi tanımazlıktan gelecek ve birbirinize lanet okuyacaksınız. Varacağınız yer cehennemdir ve hiç yardımcınız da yoktur.

denilerek beyan edilen gerçek de budur. Dünya hayatına muhabbet, dünyayı sevmektir. Dünyayı seven ise Allah'ı sevmeyi terk etmiştir ki gayrı sevilene muhabbet onu putlaştırır. Bilmeliyiz ki dünyada bulunan varlığımızın fenası Allah'tan gayrıya duyduğumuz sevgiden kaynaklı muhabbetin de fenasını beraberinde getirir ki dünyanın terkiyle sevileni dünyada bırakacak oluşumuz değişmez gerçektir.

Ömrümüzü fani olana duyulan sevgimizin muhabbetiyle geçirip tükettiğimizde sevilip muhabbet edilmesi gerekenin fani olmayan Allah olduğu gerçeğini fark edişimiz çok geç olacaktır. Adam, tuttuğu futbol takımını sevdiği için sürekli bu takımı muhabbet ediyor, nerede bir konuşma ortamı oluşsa muhabbet ettiği hep tuttuğu takım oluyor. Tuttuğum takım şöyle, bunu yapmış, şunu transfer etmiş, şununla anlaşmış, şunu yenmiş, buna yenilmiş falan gibi muhabbetle ondan tuttuğu takım görülür ve sevilir hale geliyor lakin aynı anda kendisini bu muhabbetle değersizleştiriyor. İnsan, muhabbet ettiğiyle değerlenir.

Evet, muhabbet sevmenin olmazsa olmazıdır ve muhabbet edilene duyulan sevgi muhabbetle beslenir, büyür, gelişir. Sevmeyle muhabbet bir bütündür.

- **Sevmek hizmettir**

Hizmet, vaktimizi sevilenle geçirmek olup sevilen için yaptıklarımızın bütünlüğüdür, onunla olmaktır, ona göre yaşantımızı düzenlemektir. Her kim neyi seviyorsa ona hizmet ederek aslında onunla vakit geçiriyor, onunla oluyor, ona göre yaşıyor. Tuttuğu futbol takımını seven kişi örneğiyle görmeye çalışırsak, bu kişi sürekli tuttuğu takımla vaktini geçiriyor, sürekli onunla ilgili olan her konu üzerinde duruyor, mecburiyetinden geriye kalan her anında o takım için yaşıyor. Televizyonda maçlarını izler, yorumlarını dinler, gazetelerde ve dergilerde okur, araştırır, onunla ilgili yenilikleri takip eder. O takıma faydalı olmak için formasını, atkısını, eldivenini ve daha bunun gibi nesnelere satın alır, hizmetini sevdiğine yapar. Oysa insan, sadece Allah'ı sevmeli dolayısıyla hizmeti Allah'a olmalıdır. Aksi durum, insanın kendisini zayıf etmesidir. Zariyat suresi 56 ayeti kerimede,

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.

denilerek beyan edilen gerçek budur. Ancak Allah'a kulluk etmek yani Allah'ı sevmek sonucu Allah'a hizmet etmek olan Allah'a göre yaşamak gerekir ki yaratılış gayemiz budur. Allah için yaşamak, Allah'a göre yaşamak olup bizi Allah ile birlikte tevhit üzerine tutar. Muhabbet ederek, hizmet ederek sevgimizi sevilene ispat etmek, seviyor oluşumuzun ispatıdır. Sevilene hizmet edilişi, hizmet edilene de sevmeye götürür. Sevmeyle muhabbet, sevmeyle hizmet bir bütündür.

- **Sevmek zikretmektir**

Zikretmek, sevilenin ismini anmakla birlikte düşünmektir de. Bizler neyi seviyorsak onu zikrederek onu düşünürüz çünkü zikir, sadece dilde olmayıp kalpte gerçekleştiğinden, sevmek içinde sevileni zikretmeyi

barındır. Seven her anında nerede olursa olsun, ne yapıyorsa yapsın dilinde, kalbinde ve düşüncesinde sevileni taşır, zikreder. Hiçbir şey onu sevdiğini zikretmekten alı koyamaz. Aynı örneğe dönersek, bakın tuttuğu takımı seven dilinde sürekli tuttuğu takım vardır ve o her yerde o takımın ismini zikreder, onu düşünür. Birisi her hangi bir futbol konusunu açsa o hemen tuttuğu takımın ismini zikreder. Onun için kendi tuttuğu takımdan başka zikredilecek olamaz. Sevilenin zikredilişine hiçbir şeyin engel olamayacağı, Nur suresi 37 ayeti kerimede,

Nice adamlar vardır ki, ne bir ticaret ne de bir alışveriş, zikretmekten kendilerini alıkoymaz.

denilerek beyan edilmektedir. Seven sevdiğini muhabbet edip, sevdiğine hizmet ederek her anında sevdiğiyle olduğu için sevdiğinden gayrısını da zikretmez. Bir kişinin neyi sevdiğini görmek için zikrettiğine bakmak gerekir. Seven sevdiğini zikrettiği gibi, zikretmek de sevmenin vesilesidir. İnsan sevmediğini zikretmez, zikrettiğini sever. Sevmeyle muhabbet, sevmeyle hizmet, sevmeyle zikretmek bir bütündür.

- ***Sevmek değer vermektir***

Değer vermek, korumak, yüceltmek anlamındadır. Sevdiğimize değer verirken değer vermediğimize de gerekli özeni göstermeyiz. Bu sebeple değer vermediğimizi sevmek mümkün değildir çünkü insan değer verdiğini muhabbet eder, değer verdiğine hizmet eder, değer verdiğini zikreder. Değer vermek sevilene toz kondurmamak olup, onunla mutlu, onunla huzurlu olup onunla güzelleşmeyi ve değerlenmeyi beraberinde getirir. Değer verdiğimizizin değeri kadar değerleniriz. İnsanın sevdiğine değer vermesi, sevdiğini sıradanlaştırmaktan uzak tutması, sevdiği hakkında sevilene yakışmayacak her türlü söz ve işten sakınması, onu en güzel olanlarla birlikte âlâ olarak zikretmesidir. Tin suresi 4 ayeti kerimede,

Andolsun ki Biz insanı ahsen-i takvim üzerine yarattık.

denilerek değer vermenin ziynetlemek olduğu beyan edilmektedir. Ahsen, en güzel biçimde olarak tercüme edilirken burada güzellik, Allah'ın insanı mahlûkta olmayıp yalnız insanda olan vasıflarla ziynetlemesidir. Neyi sevdiğini görmek istediğinde neye değer verdiğine bakmalısın. Değer vermek, muhabbet etmek, hizmet etmek, zikretmekle gerçekleşir ki sevmeyle muhabbet, sevmeyle hizmet, sevmeyle zikretmek, sevmeyle değer vermek bir bütündür.

- ***Sevmek güzel görmektir***

Sevgi, sıfatları ihata etme özelliğine sahip olduğundan, seven insanın sıfatları sevgiye tâbî olur. Sevgi, güzelliği güzel yapan kutsi değer olduğundan sevginin olduğu yerde çirkin anlamı sevginin içinde batın hale geldiğinden kalmaz. Bu sebeple sevenin sıfatları sevgiye tâbî olduğu için güzele tâbî olur da seven, nereye baksa güzel görmeye başlar çünkü görüşü sevgiyle baktığı için güzel görüş gerçekleşir. Güzellik, görülende değil görendedir ve güzellik ancak sevgiyle bakılınca görülen değerdir. Sevilende güzel görülmeyen bir olgunun varlığı seven için mümkün olmadığından, görülüyorsa bakış sevgiyle değildir. Seven, eksik, çirkin göremez. Yunus Sultan bu gerçek için,

***Aşk gelince cümle eksikler biter
Bitmez ise ko ki kalsın ne olur***

demektedir. Eksiklerin bitmesi, eksik görülmez anlamındadır ki bitmez ise aşk henüz gelmemiş, henüz aşk ile değil nakıs bilişlerle bakmaya devam ediliyordur demektedir. Gerçek sevgi, beklentiyi ortadan kaldırır da beklentinin ortadan kalkması benliğin sevgide yok olmasıdır. Eksiklik anlamı yüklemek benlikten gelen yorum olduğundan benliğin olmadığı yerde benliğinden geçen tanımlandığı için tam bakan tam görür. Sevmeyle muhabbet, sevmeyle hizmet, sevmeyle zikretmek, sevmeyle değer vermek, sevmeyle güzel görmek bir bütündür.

- **Sevmek vermektir**

Sevgi, kendimiz için olmadığında sevmektir. Kendimiz için seviyorsak bu karşılığında bir şeyler almak için sevgide bulunmak olur ki sevmek değildir. Bu sebeple seven, almak için beklenti içerisinde olup alamayınca sevmeyi terk ediyorsa sevmiyordur. Sevmek, kendinden vermek olup feragattir. Sevgisini verir, sevgisini vermeye zamanını verir, enerjisini verir, saygısını verir, hizmetini verir, muhabbetini verir, zikrini verir, kendisini verir de karşılığında bir şey almak için değil vermiş olmak için verir. Sevilensiz olamayan seven, ondan bir şeyini esirger mi? Hiçbir şeyini! Seven, sevilensiz olacak her hangi bir şeyi onsuz olmaya vesile olur diye kendinde tutmaz. Seven sevdiğine kendisini var eden her ne varsa ona ulaşmak adına hepsinden vazgeçer de ayaklar altına alır. Sevgiliye giden yol, sevgiliden gayrıları ayaklar altına alarak oluşur. Bu sebeple sevmek almak değil vermektir. Bakara suresi 110 ayeti kerimede,

Siz salatı hakkıyla gözetin ve zekâtı verin! Kendi nefsiniz için her ne hayır yaparsanız, Allah katında onu bulursunuz. Muhakkak ki, Allah bütün yaptıklarınızı görmektedir.

denilerek bu gerçeğe işaret edilmektedir. Salatı hakkıyla gözetmek beyanı sevmeyi sevme yapan tüm değerleriyle birlikte sevmek olup zekâtı vermek, sevenin sevgisinde benliğini yok etmesidir ki nefsimiz için yapacağımız en hayırlı iş budur çünkü benliği sevgide eritip yok etmek nefsi, dünyada bulaşan şirkinden arındırıp aslına döndürmektir. Sevmeyle muhabbet, sevmeyle hizmet, sevmeyle zikretmek, sevmeyle değer vermek, sevmeyle güzel görmek, sevmeyle vermek bir bütündür.

Şimdi, sevginin sevilene benzetme özelliğinin nasıl olduğunu bu anlatımlar ışığında görebilmekteyiz. Kişi, muhabbet ettiğine, zikrettiğine, hizmet ettiğine, değer verdiğine, güzel gördüğüne ve kendiliğini verdiğine benzer ki benzememesi mümkün değildir. Eğer, seven sevdiğine benzemediyse bilmeliyiz ki neye benzemişse gerçekte sevdiği odur. Bizler Cenab-ı Allah'ı sevmeye yüceldiğimiz zaman benzediğimiz Allah olur ki bu benzeme, O'nu zikretmek, muhabbet etmek, hizmet etmek, değer vermek, yaratılanı Kendisinden ötürü sevip güzel görmek ve Allah ile aramızda olan benliğimizi O'nda fena kılmak sonucu gerçekleşir. Sevende, Rahmaniyyet oluşması ve her nereye baksa gördüğünün, işittiğinin, muhatabının Allah olmasıyla da tamamlanır. Allah merhamet sahibidir, Allah'ı seven de merhametli olur, Allah bağışlayandır, seven de bağışlar, Allah hoş görendir, seven de hoş görür, Allah yaratılmışlıkta kendisini seyirdedir, seven de Allah'ın cemel seyirindedir.

Dembir: Hadis-i Kutsi'de Allah Teâlâ "Kulum bana nafilelerle yaklaşır ve ben onu severim. Ben bir Kulumu sevdiğim vakit gören gözü, duyan kulağı, tutan eli olurum. Artık o benimle duyar, benimle görür, benimle tutar, benimle yürür." buyurmaktadır. Bu kutsi hadiste Allah, sevgisine nail olmayı nafile ibadetlere bağlamıştır ve sevgisinin neticesinde de kuluna bahşedeceklerini bildirmiştir. Nafilelerle Allah'a yakınlaşmayı ve neticesinde Allah'ın kuluna sunacaklarını nasıl anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Nafile, kendi isteğiyle yaptığın anlamında olup arkasında sevgi vardır çünkü insan ancak sevdiği şeyi yapmak zorunda olmadan kendi isteğiyle yapar. Bu sebeple Allah'a olan sevgimizden, sevgiyle yaptığımız her şey kendimiz için değil Allah için yapıldığından nafile ibadettir ve bizi Allah'a yakınlaştırır. İsrâ suresi 79 ayeti kerimesinde Cenab-ı Allah,

Gecenin bir kısmında uyan ve sana özel nafile olarak O'nunla namazı kıl! Rabbinin seni Makam-ı Mahmut'a ulaştırması yakındır.

diyerek bize bu gerçeği işaret etmektedir. Gecenin bir kısmında uyanmak, uykudan feragat etmek olup feragat ederek, sevdiğin için sevgiliyi zikret, sevgiliye hizmet et,

sevgiliyle muhabbet et ki sevgili seni kendi cemaliyle güzelleştirsin denilmektedir. İçinde sevgi olmadan yapılan hiç bir şey nafile sınıfına girmez, sevgiyle yapılanların tümü nafiledir. Allah, varlığı sırf tevhit olandır ve Allah'a ulaşmak tevhide dâhil olmakla mümkündür. İşte burada devreye feragat girer çünkü tevhit ikiliğin kalkmasıyla oluşan kutsiyettir ve ikilik bizim kendimizde olup tevhide ermek kendi ikiliğimizden geçmektir. Kendi ikiliğimizden geçmek ise, sahiplenerek var ettiğimiz ikiliği yani mülkü sahiplenmeyi mülkü sahibine vererek terk etmektir.

İşte bu sadece feragatle olur. Feragat, geri almamacasına temelli vermek ve tevhide girmektir. Denize girmek için elbiseleri çıkartmak gerekir lakin çıkarttığımız elbiseleri kenara koyup denizden çıkınca tekrar giymek gibi değil, çıkardığımız elbiseleri yakıp girdiğimiz denizden çıkmamak için denize girmekten söz ediyoruz tevhide girmek derken. Şimdi biz, ben derken üzerimize giydığımız elbiselere bakıp benlik çıkarttığımızdan ben demektediriz ve şirk olan zannî varlık elbisemizdir. Tevhide girerek Allah'a ulaşmak elbiseleri çıkartıp yakmak olduğundan çıkartmak ve yakmak için ancak bunu istemiş olmak ve istemek için sevmek gerekir. Sevmeden varlığın terki gerçekleşemeyeceğinden Cenab-ı Allah, "Kulum yani bana ulaşmayı dileyen ancak nafileyle yani Beni severek, Bana ulaşmayı gerçekleştirebilir" demektedir. Secde suresi 16 ayeti kerimede,

Korkuyla ve umutla Rablerine yalvarmak üzere vücutları yataklardan uzak kalır ve kendilerine verdikleri rızıktan Allah yolunda harcarlar.

denilmektedir. Bize verilen rızık olan varlığı Allah yolunda harcamak, varlığı aslına uruç ettirmek olup, anlayışı tevhide tâbî kılmakla, görmeyi, işitmeyi, bilmeyi, zikretmeyi Allah'a yöneltmektir. Sevginin kıblesinde ne varsa secdesi ona olur. Sevgiyi gayrılardan alıp Allah'a yönelttiğimizde secdemiz ancak o zaman Allah'a olur ki bu secde devamlıdır. Secdede olan Allah'ın huzurunda olur. Allah'ı severek varlığı geri almamak adına Allah'a teslim edip, mülkü sahibine, emaneti ehline teslim etmiş olduğumuzda, Allah'ın bizi sevmesi, gören gözümüz, işiten kulağımız, zikreden dilimiz, fikreden aklımız olması, sevenin, sevdiğiyle görmesi, işitmesi, zikretmesi, fikretmesi demek olup gören görülen, işiten işitilen, zikreden zikredilen, fikreden fikredilen tevhitliği gerçekleşir. Bu tevhitlikte Allah var gayrısı yoktur. İşte burada Allah'a ulaşma gerçekleşmiş, maksat hâsıl olmuştur. Seven ve sevilen vuslatında geriye sadece sevgi kalır çünkü seven de sevilen de sevginin kendisini muhabbet etmesidir. Bu muhabbetten zahir olan

sevilen ve seven tevhitliği, muhabbetin birlikteliğiyle devam eder ki seven sevdiğini kendisine sığdırıp kendi sırrına erip, sırrın vücudu olur da sevene bakanlar onda sevgiliyi görürler neyi gördüklerini bilmeselerde... Bilenlere selam olsun.

Dembir: Teşekkür ederiz, Allah eyvallah efendim.

SİZDEN GELENLER

Seviyorum Seni...
Beni benden geçirip Sana katan,
Seni Sen yapan her şeyi seviyorum.
Her zerrede buluyorum Seni.
Aksi mümkün değil, seviyorum Seni...
Sana çıkıyor yollarım.
Aldığım nefesle soluduğum havada
Attığım adımda, vardığım maksutta
Seviyorum Seni.
Bir çayın tadında,
Kitabın mısralarında, sayfalarında
Bir sedada, çalgının tınlarında, yansıttığı duygularda
Bir kuşun, kelebeğin kanadında
Bir ağacın dalında, yaprağında seviyorum Seni.
Yağmurun yağışında, toprağın kokusunda
Bir kar tanesinin uçuşunda,
Yaratılmışlığın hayranlığında,
Bir gülün açışında, bülbülün sevdasında
Sevginin istikrarında seviyorum Seni.
Seviyorum Seni...
Bir çocuğun gülüşünde, gözlerinde, masumiyetinde
Bir annenin sevgisinde, merhametinde, azminde
Bir güzelin cemâlinde seviyorum Seni.
Nerede bir dirilik var, oradasın...
Her zerreyi varlığınıyla var edişini,
Ziyetleyip şereflendiğini,
Güzellikteki zarafetini seviyorum...
Seviyorum Seni...
Bir dertliye derman oluşunu,
Bir yolcuya yoldaş oluşunu,
Âşığa Maşuk oluşunu,
Kâinatı Kendinle dolduruluşunu,
Aşkın, sevdanın Kendisi oluşunu Seviyorum...
Yarattığın her şey Seni muhabbet ediyor.
İnsanı, muhabbetine muhatap kılışını,
Türlü sırları bohça bohça manalara sarışını,
Ehlinden sakınmayışını seviyorum.
Seni... Seviyorum...
Sevmekteki sadeliği, güzelliği,
Seni düşündüren her şeyi,
Hizmet ile gönüllerde işleyen zikrini,
Zikrederek güzelleşen kalbi, fikri, hâli seviyorum...
Seviyorum Seni...
Bütün acizliğim ve muhtaçlığım.
Seninle dopdolu ve anlamlı her şey...
Değer de, sevmek de, Seninle geçerli...
Seni sevmek için bir nedene de ihtiyaç da yok hani.
Öyle işte... Biliyorsun Sen hâlimi.
Senin beni sevişinle seviyorum Seni...
İşte böyle seviyorum Seni...

Nihan-Erdem Erol

**Derdi Hakk'a talip ol dermana erem dersen
Mihnetlere ragıb ol asana erem dersen**

**Aşk yolu belalıdır her karı cefalıdır
Canından ümidin kes canane erem dersen**

**Od yak sineni çak et su gibi özün pak et
Yüzün yere sür hak et ummana erem dersen**

**Bu yolu bil andan gel deryayı bul andan dal
Ka'rina erip el sal dür-kana erem dersen**

**Pirinle olan ahdi güf ne'n var ise hep ko git
Bildiklerini terk et irfana erem dersen**

**Sabır etmede Eyüp ol gam çekmede Yakup ol
Yusuf gibi mahbup ol Kenan'a erem dersen**

**Terk et kuru davayı hem ucb ile riyayı
Mısri ko o sevdayı Sübhan'a erem dersen**

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Yusuf Yörüger 4,5 yaşında

Dembir: Yusuf, sevmek nasıl bir şeydir?

Yusuf: Sarılmak, öpmek, teşekkür etmek ve izin verildiğinde oturmaktır.

Dembir: Sen en çok kimi seviyorsun?

Yusuf: Sarp.

Dembir: O kim?

Yusuf: Okuldan arkadaşım.

Dembir: Seni en çok kim seviyor?

Yusuf: Tâbî ki Bahar, arkadaşım.

Dembir: Allah'ı nasıl seviyorsun?

Yusuf: Onu üzmeden oyuncaklarımı topluyorum.

Dembir: Allah seni seviyor mu, bunu hissediyor musun?

Yusuf: Evet, hasta olmuyorum mesela, bazen kusuyorum o zaman sevmiyor.

Dembir: Asya, bu ayki konumuz "Sevgi"?

Asya: Çok güzel bir konu.

Dembir: Sevmek nasıl bir şey?

Asya: Sevdiğin kişiyle oynarsın, paylaşırsın.

Dembir: İnsanları nasıl seviyorsun?

Asya: İyilik yaparlarsa ben de onlara iyilik veriyorum. Yani iyilik bulan iyilik görür, kötülük bulan kötülük görür.

Dembir: Sen en çok neyi/kimi seviyorsun?

Asya: En çok Allah'ı, Efendibabayı, Atatürk'ü, arkadaşlarımı, bir de Efendi dedeyi seviyorum yani iyi olan herkesi seviyorum.

Dembir: Efendi dedenin iyi olduğunu nereden biliyorsun, onu hiç görmedin ki?

Asya: İyidir diye düşünüyorum çünkü o bize güzel şeyler veriyor, kitaplar yazıyor. En eski kitabı bile var bizde.

Dembir: Sen Allah'ı nasıl seviyorsun?

Asya: İçimden, böyle çok seviyorum. Verdiklerine şükrediyorum.

Asya Yörüger 6,5 yaşında

Ilknur Mazak 8 yaşında

Dembir: İlknur, sevgi nedir, neden vardır?

İlknur: İnsanlarla kucaklaşmaktır. Sevgi içimizden gelen bir duygudur.

Dembir: O duyguyu Allah içimize neden koymuş olabilir ki?

İlknur: Üzgün, üzgün, hep üzgün olmaz ki. İnsanlar mutlu da olmalı sevgi mutlu eder insanı.

Dembir: Sen en çok neyi seviyorsun?

İlknur: Allah'ın yarattığı her şeyi çok seviyorum.

Dembir: Annenle babanı seviyor musun?

İlknur: Evet çok seviyorum onları.

Dembir: Babanın ve annenin en çok hangi özelliğini seviyorsun?

İlknur: Babamın şakacı olmasını, beni güldürmesini, annemin iyi düşünceli olmasını seviyorum. Mesela dükkânda ödevimi bitiremediğim zaman, "Olsun evde bitirirsin" diyor.

Dembir: Sen Allah'ı nasıl seviyorsun yani görmediğimiz bir şeyi nasıl sevebiliriz?

İlknur: Hayır, öyle dememeliyiz. Aslında her isteyen onu görebilir. Her tarafımızda aslında o var. Onu her zaman görüyoruz. Bazı kişiler onu tanımıyorlar o nedenle bazı kötü şeyler yapabiliyorlar. Ama tanıyanlar onu seviyorlar ve onunla ilgili sohbetler yapıyorlar.

Dembir: Ercan, sevgi hakkında ne düşünüyorsun?

Ercan: Sevmek sevmektir, aşktır.

Dembir: İnsan neyi sever?

Ercan: Hoşlandığı kişiyi sever.

Dembir: Sen en çok neyi seviyorsun?

Ercan: Allah, peygamberler ve Kur'an.

Dembir: Allah nasıl sevilir?

Ercan: Onun dediklerini yaparak, mürşit ve mürit olarak sevilir.

Dembir: Sence Allah'ı sevmek mi daha güzel, Allah'ın sevdiği olmak mı?

Ercan: İkisi de güzel. Ben Allah'ın sevdiği olmak isterim çünkü sevdiğin kişi tarafından sevilme insanı mutlu eder.

Ercan Günal 9 yaşında

Özlem Tekşen 8 yaşında

Dembir: Özlem, konumuz "Sevgi", güzel bir konu değil mi?

Özlem: Evet. Herkes birbirini sevdiği zaman ortam daha sakin, huzurlu ve neşeli oluyor.

Dembir: Sen neyi seviyorsun?

Özlem: Çiçekleri, sizi, güzel aileleri, temiz havayı. Ama hırsızları sevmiyorum, kötülüğü, zorla yapanları sevmiyorum.

Dembir: İnsan en çok neyi sevmeli?

Özlem: Allah'ı, ailesini ve bütün tanıdıklarını sevmeli. Yabancıları sevmemeli, sokaktaki bir yabancıyla iletişim kurmamalıyız.

Dembir: Allah'ı seven mi olmak istersin yoksa Allah'ın sevdiği mi?

Özlem: İkisi de, çünkü ikisini de ayırt edemiyorum. İkisi de bana uyuyor.

Dembir: Sence Allah sevdiklerine ne yapıyor

olabilir?

Özlem: Allah her tarafta ya biz zor duruma düştüğümüzde bize yardım getiriyor. Kötüleri sevmez Allah, onlara kötü şeyler getirir.

Dembir: Allah'ı nasıl seviyorsun?

Özlem: Onu düşünüyorum. Allah'ım ülkelerde savaş çıkmasın sen bize yardım et diyorum.

Dembir: Melisa, sevgi nedir, neden vardır?

Melisa: İnsanlar birbirlerini ve varlıkları sevsinler diye vardır.

Dembir: Sen en çok neyi seviyorsun?

Melisa: Her şeyi seviyorum, en çok annemle babamı seviyorum.

Dembir: Babanın en çok hangi özelliğini annenin ne çok hangi özelliğini seviyorsun?

Melisa: Babam, bir şey yaparım derse yapıyor, alırım derse alıyor. Mesela cetvel alacaktık bir kırtasiyede bulamamıştık başka bir kırtasiyeye gittik. Annemin sevgisini ve benimle ilgilenmesini seviyorum. Evde yanımda olunca benimle ilgilendiğini anlıyorum.

Dembir: Allah nasıl sevilir?

Melisa: İyilik yaparak.

Dembir: Bir derviş en çok neyi sever?

Melisa: İnsanlara iyilik yapmayı sever.

Melisa Türksün 8,5 yaşında

**Ey kardeş gel de Allah zikredin dedi Allah
Her nefeste de Allah budur makbul indallah**

**Zikrin olsun hubbullah fikrin olsun fikrullah
Hubbun olsun hubbullah hiç kalmasın gayrullah**

**Aşkın olsun aşkullah zevkin olsun zevkullah
Seyrin olsun seyrullah çünkü oldun ehlullah**

**Allah de avaz eyle ten kafesi çak eyle
Can kuşun azat eyle vuslat etsin illallah**

**Kalp evini pak eyle ravza-i Rıdvan eyle
Hur ile gılman eyle zevke er sen Abdullah**

**Mademki ben bende yok sen senlikle sende yok
Hak'tan gayrı nesne yok her görünen vechullah**

**Aç gözün ibretle bak görünen değil mi Hak
Fehmi'nin sözü mutlak zahirim dedi Allah**

MAKALE

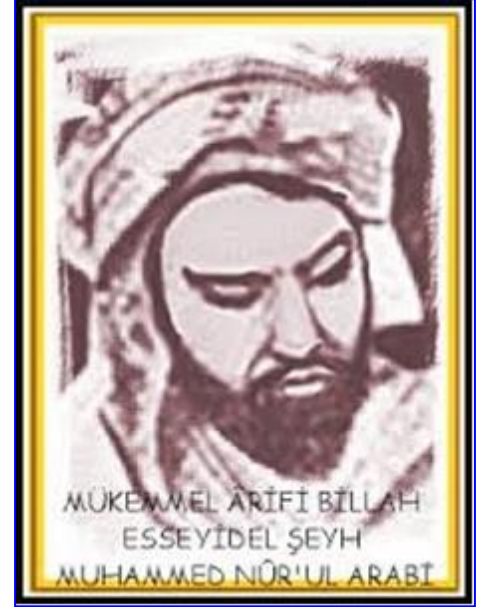
Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri

RİSALEYİ NOKTA-TÛL-BEYAN *Bismillahirrahmanirrahim*

On Beşinci Bölüm

Noktanın sırrının diğer adı Ey Talip Âşık, insanın hakikati insanın ruhudur. Nitekim Hak Teâlâ ve Mukaddes Hazretleri Kur'an-ı Kerim'de İsra Suresi 85. Ayet buyurur:

“Ey Muhammed, senden sual ederler ki ruh nedir? De ki, O rabbimin emrindedir.”

Amenna ve saddakna, Ruh emirdir. Amma emir nedir dersen, emir, seni diri tutandır. Ey yar, erenler derler ki, emirin merkezi yüreğin ortasında olan o noktadır. O merkez noktası bir yuvarlak ayna gibidir, iki yüzü vardır. Yani, gayb âlemine ve şahadet âlemine tasarrufu vardır. Ne vakit bu ayna temiz, saf ve cilalı olursa, gizli sırları ona yansır, onda görünür. Ve cümle halkın gönlünde bu ayna vardır, amma pas tutmuştur; cehalet ve gaflet pasıyla, dünya muhabbeti pasıyla kirlenmiştir. Ey yar, bu pasın giderilmesine; Mürşid-i kâmil gerek... Şimdi ey yar, o vücut aynası olan o nokta Allah'ın feyzini kabul edicidir ve emir merkezidir. Emir, emir verenden ayrılmaz Şimdi ey yar, iyi dinle; bil ki emir harftir ve harfın kalbi noktadır. Noktaya cihan aynadır. Ve hem vahiy kâtibidir. O hem harftir, hem kalem ve hem kâtiptir ve hem secde eden ve hem secde edilen. Hem fail ve hem fiildir. Ve hem gayb ve hem hazırdir. Ve hem evvel ve hem ahirdir. Ve hem zahir ve hem batındır. Bu sözler kalbi “*Beytullah*” olan kimselerin kalbine işarettir. Nitekim Resulullah buyurdu,

“Müminin gönlü Hakk'ın iki kudret parmağı arasındadır, her nice dilerse döndürür.”

O iki parmaktan murat, Allah'u âlem, cemal ve celaldir. Yani lütuf ve kahır sıfatıdır. Ve bir hadiste dahi buyurur,

“Kulumu seversem gönül evini benden gayriden boş eyleyip, dilinden söyleyen, kulağından işiten, gözünden gören, elinden tutan ben olurum. Benimle söyler, benimle işitir, benimle görür, benimle tutar”

Ve dahi Hak Teâlâ Kur'an'da Enfal Suresi 17. Ayet. Peygamberimize buyurdu,

“Ya Muhammed! Attığın zaman elinden atan benim”

Ey yar, kalbin mazhar-ı ilâhî ve şah ayinesi olduğu sabit oldu. Bil ki, kalbin hakikati noktadır ve harfın mazharı noktadır. Ve harf müdriktir, yani idrak edicidir. Bu harf-i müdrik, nesne idrak ettiği vakit, O idrakin adı “*Akl*”dır. Ve bir nesne gördüğünde, adı “*Basar*”dır. Ve işittiği vakit adı “*Semi*” dir. Ve burunda koku duysa adı “*Şem*” dir. Ve beden ıssı ve soğuğu duysa adı “*Lems*”tir. Ve her sıfatın ve her taamın lezzetini alsa adı “*Zevk*”tir. Ve her söylediğinde adı “*Kelam*”dır. Ve bir nesne terkip ettiğinde adı “*Fen*” dir.

Ve gönülde harfleri tiz tiz çıkarsalar, her bir nesneden birkaç suret musavver etseler, O musavver olan surete müdrederler ki idrak edilen demektir. İdrak eğliyorken adı "*Hayal*" dir. Ve tamamen idrak eylediğinde adı "*Akıl*"dır. Ve her nesneyi teakkul edip, hariçten ve dâhilden kendine yaramayanı önünde tutar, adı "*Hafıza*"dır. Ve anmak dilerse adı "*Zakir*" dir. İdrakinin nihayetini talep etse adı "*Tefekkür*" dür.

Ey yar-ı sadık, bu dediğimiz değişik isimlerin aslı harftir. Ve meşhur adı nefis-i natıkadır. Ve bu nefis-i natika her ne vakit ki kendi eserinden kendi uzvunda bir nesne ortaya çıkarsa, bir ad kabul eyler, isim alır. Ama hakikati bir kuvvettir.

On Altıncı Bölüm

Harf ve noktanın hakikatının beyanı; Cemal ve Celal Ey Talip-i âşk, sakın harf ve nokta görünür zannetme! Harf ve nokta deyince aklın zahir harfe ve zahir noktaya gitmesin. Sana tekrar ve tekrar beyan ettik. Bu harf ve nokta zuhur eder, öteki harf ve nokta öyle değildir. Ve bu görünür, o görünmez. Bunun uzun ve kısası vardır, onun yok. Bunun niceliği var, onun yok. Bunu sen zahir edersin, ateşten ve sudan helak olur. Yani onu sen yaparsın ve yok olucudur. Ateşten, sudan zarar görür. O kabil-i fena değildir. Bölünme ve taksim olmaz. Yani, o çeşitli tesirlerle yok olur ama bu bölünmez ve yok olmaz. Hak Teâlâ'nın sıfat-ı kadimidir. Ve zat-ı pakinden ayrılan ve son bulan değildir. Yani ondan ayrılmaz. Ve dahi erenler derler ki; "*Hak Teâlâ'nın zat-ı paki bir kuvvet-i ezelidir ki, bütün eşyanın varlığının varidatıdır, zatla, sıfatla.*" Nitekim Kur'an-ı Kerim'in Nisa Suresi 126. Ayeti ile Fussilet Suresi 54. Ayetinde ve yine Talâk Suresi 12. Ayette buyurur,

"Zat-ı akdesime ant içerim ki, zat-ı akdesimle her şeyi kuşatmışımdır"

"Ve yine muhakkak ki ilm-i ilahimle her şey çepeçevre halindedir."

Ve dahi derler ki, Hak Teâlâ her ne söz söyler ve iş işlerse, ilimle işler. Ve ilmin aslı harftir. Önceki, sonraki ilimlerin tümü harf içindedir. Ve Kur'an'ın aslı harftir. Zira Hak Teâlâ konuşandır; Kün lafzı ile âlemi varetti. Ol dedi oldu derler. Amma zahir uleması derler ki; "*Allah-ı Teâlâ konuşandır ama bu harf-i mahsusla değil. Harfsiz konuşma ola.*" Beli öyledir ki, kayıtlarla konuşan değildir. Biz bu konuda kısa ve öz risalemizde görünmeyeni anlatmak isteriz. Amma bazısı hiç harf yoktur der. O ahmaktır. Ona cevabımız sükûttur. Ve mümkün değildir ki harfsiz konuşma ola. Ve ehl-i zahir yani zahir âlimleri yazılmış veya sesle çıkana harf derler. Ol ki kendi kalbinin hayatıdır. Acaib ve garip nesnelere çıkarır, fiilini, sözünü çıkarıp gösterir ama ona harf demezler. Zira bu ilmi işitmediler, belki düşman dahi oldular. Nitekim Hz. Ali Keremallahu veçhe buyurdu,

"Kişi bilmediği şeye düşman kesilir"

Ey yar, şöyle düşün ki, hiç harf kalmadı, yerinde ne kaldı? Harf kalmazsa hâkim neyle hükmeder? Harf olmayınca ne emir kalır ne yasak. Ve ne ilim kalır ne âlim. Ve ne batıl bilinir ne de Hak. Zira âlem emir ile haydır, emir kelamdır. Ve kelim harftir. Ey Talip âşik, Hak Teâlâ buyurur ki; kutsi hadistir.

“Ben bir gizli hazineydim. Bilinmekliğimi istedim. Kendi kendime muhabbet ettim. Bilinmek için âlemi ve âdemi halk ettim.”

Harf olmasa ne ile bilesin ve ne ile sevesin? Ve dahi Bakara Suresi 13. Ayette buyurdu ki

“Âdeme bütün isimleri öğretti.”

Eğer harf olmasa neyin külünü ve cüzünü bileceksin? Ey yar, insan hakikatının harf olduğunu bildin ve dahi noktanın harf üzere önceliğini bildin. Ey yar, bildin ki ruh-u insan harf ve noktadır. Bir adı ruhtur ve ruh idraktır. Ve bu ruh-u idrak bir nesneyi idrak ettiğinde; o idrak ettiği nesneden başka gönlüne suret bağlanmaz. Međerki bir idrak dahi gele o idraki boza! Bir nesneyi idrak ettiğinde, o vakit sen “O” sun. Ve o dem, o idrak ettiğin şey senin aynındır. Zira her nesneyi ki anarsın o dem hatırında olur. Bir şey daha gelse, o gider ve bu kez sonraki gelen olursun. Müdrük, müdreğ ve idrak, bu üçü birdir.

Ey yar, bu sözü fehmedemezsen bundan aydınlıklı yeni bir söz daha edeyim, ola ki anlayasın. Ey Talip, erenler buna başka bir isim daha vermişlerdir; Âşık ve maşuk ve aşk. Sonra gelenler müdrük, müdreğ ve idrak dediler. Müdrük, idrak eden âşığa ve müdreğ, idrak edilen maşuka ve idrak aşka dediler. Ey yar, bu müdrük idrakini müdreğe gayet yakın ettiğinde aynı olur. Yani, âşık, aşkıyla maşukuna vuslat eylese ve maşuktan gayrının hayalini hatırından kaldırsa, ol vakit bu yakınlığın artmasından dolayı birlik hâsıl olur. Ol demde âşık ve maşuk ve aşk, bu üçü bir olur.

Hikâye olunur ki; Mecnun da Leyla aşkı nihayetine erişmişti. Yani, o kadar maşukun zikrine zakir olmuştu ki zakir aynı meskur oldu. Sevdiğini o kadar çok anmıştı ki, andığı sevgili olmuştu. Yani, andığı ismin müsemmasının hayali gönülde görülür, suretinde görünür olur. Mademki o ismi zikreder, o suret görünür olur. Mecnun aşkı galebe ettiği zaman maşuktan masıvayı defetti. Gönül maşuk suretini tuttu ve iki cihanı maşuka sattı. Ve ikilik mülkünü yıktı, birlik gözünden baktı. Yani, Mecnun Leyla’yı o kadar çok andı ki, onun şekli gönlünde âşıkâr oldu. Ondan başka bir şey tanımaz ve bilmez oldu, O gönlündeki Leyla ile bir oldu. Mecnun bu hale erişti, Bağdat halifesi bir tertip edip, Leyla ile Mecnun’u getirtti. Ve dedi ki “Ey Mecnun halin nedir?” Mecnun dedi ki “Hay bu ne sualdir? Sen benim gibi ol ki benim halimi bilesin” Bağdat halifesi dedi ki “Ya Mecnun, işte Leyla’yı sana vereyim ve sen kendine gel” Mecnun da “Leyla benim. Beni bana nice veresin” Halife Leyla’ya dedi ki; “Gel, Mecnun’ a sen söyle”. Leyla da “Ya Mecnun nicesin? İşte Leyla benim” dedi. Mecnun, “Eğer sen Leyla isen, ya bendeki Leyla kimdir? Hâşâ ki Leyla iki ola, Leyla birdir” deyip Leyla’ya bakmadı. Yine “Leyla, Leyla” diye diye gitti.

Ey Talip, aşk-ı mecazi bu aşamaya varınca, buna göre kıyas eyle ki, aşk-ı hakiki ne sonuca varır. Şimdi tahkik bil ki, aşkın birleşiminden ne resim kalır ve ne de eser kalır. Ey yar, âşık cüzi iradesini kaldırsa, gönlü küll olur. O vahdetin şarabından şerhoş olur. Ve bi ihtiyar dilinden “Enel Hak” avazı gelir. Ol dem o âdemi gerek assınlar, gerek kessinler ve gerekse derisini yüzünler hiç aynına gelmez. Yalnız, “Enel Hak” bi ihtiyar gele, Mansur gibi rahmet olur. Ve kendi gönlü ile gele Firavun gibi lanet ola. Mesnevi’den, Zamansız söylenen “Ene” lânettir Vaktinde söylenen “Ene” rahmettir.

Mansur'un söylediği "Ene" rahmet oldu Firavun'un dediği "Ene" lanet oldu. Âşık ilahî cezbeye eriştiği zaman, kendisinden fena bulur ve gönlü, gözü ve dili cümle maşuk olur. Yani ilâhî cezbe yetiştiğinde, kendini yitirir ve gönlü daima Hakk'ı söyler. Nitekim hadis-i kutsi'de buyurur.

"Benimle söyler, benimle işitir, benimle görür"

Âşığın zannı mahvolunca, şahidi aynı şahit olunan olur. Âşığın vehmi giderse, gören görülenin kendisi olur. Ey yar, maşuk-u hakiki Hak Teâlâ'dır. Hak Teâlâ'nın ilm-i kadiminde kendi cemalini kendisinin müşahede eylemesine ezeli iradesi var idi. O ezeli irade, âlemi ve âdemi ayna edindi, tecelli etti. Varlığı tecellisinden var oldular ve hayat tecellisinde Hay oldular ve kudret tecellisinden kadir oldular ve saltanat tecellisinden padişah oldular ve ilim tecellisinden âlim oldular ve cemal tecellisinden cemil oldular. Ve celal tecellisinden zalimler oldular. Âdem mazhar-ı cemal ve celaldir. Ve her şey istidadı gereğince Hak varlığından var oldular ve yine Hakk'a dönerler. Zira başlangıcı Hak idi ve sonu dahi Hak'tır. Yani her şey Hakk'dan geldi, yine Hakk'a dönüp gider. Başlangıç ve son Hak'tır. Nitekim Hak Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'in Bakara Suresi 156. Ayeti'nde buyurdu ki,

"Allah için olduk ve yine dönüşümüz o'nadır"

Nakkaşın fitnessi yine kendi nakşınadır. Ressamın fitnessi kendi resminedir. Arada bir şey yoksa sen rahat ol varlık levhasında nakşedilmiş olanlar, nakkaşın suretleridir: Varlık sahnesinde görünen her bir resim, resmedenin kendi suretinden başka bir şey değil. Çünkü bu saadet âşığa yar oldu, gayri yüz görmek ona zulüm oldu. Yani, âşık bu halete erişince; "Fesemme vechullah" sırrına vasıl oldu. Bakara Suresi 115. Ayet,

"Doğu, batı Allah'ındır, ne yana dönerseniz Allah'ın yüzüdür"

Her hangi yana baktımsa yüz göründü Şol yüz dedim sana ki düpdüz göründü, baktığın gördüğün cemal. Hak Teâlâ, diledi ki; kendi cemali ve kemali ile aşkbazlık eyleye, varlık aynasından kendi güzelliğini göre. Kesret aynasından tecelli eyledi. Yani, kesret aynasında kendi cemalini görüp, kendisi ile aşk oyunu oynamak diledi. O cihetten Allah'a âşık derler, kendi cemaline maşuk derler ve Hakk'ın iradesine aşk derler. Aşk, âşık ve maşuk üçü bir oldu. Ey yar, eğer sen bu hakikat sırrından bir şey anlarsan buna şaşmak gerek. Zira mürşide erişmeyen kimse taşradan dinlemekle zevkine eremez. Hak aşığı olmayan bu ince manaları anlayamaz. O yüzden, âşık-ı ilahi olmayan aşk sırrından haberdar değildir.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

On Beşinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Abdullah İbni Mesut'un şöyle dediği rivayet edilir,

“Resulullah bir çizgi çizdi ve bize, “Bu Allah’ın yoludur” dedi. Sonra sağında ve solunda bir takım çizgiler çizdi ve dedi ki “Bunlarda yollarıdır. Bu yolların her birinde bir şeytan oturmuş Kendisine davet eder.” Ve okudu, “İşte benim doğru yolun budur. Ona tâbî olun. Muhakkak sizin sayınız çeşitlidir” Kiminiz ilim ve amel ile say eder, Cennet’e gider. Kiminiz cehalet ve nefis arzusuyla zulmete koşar da cehenneme gider.

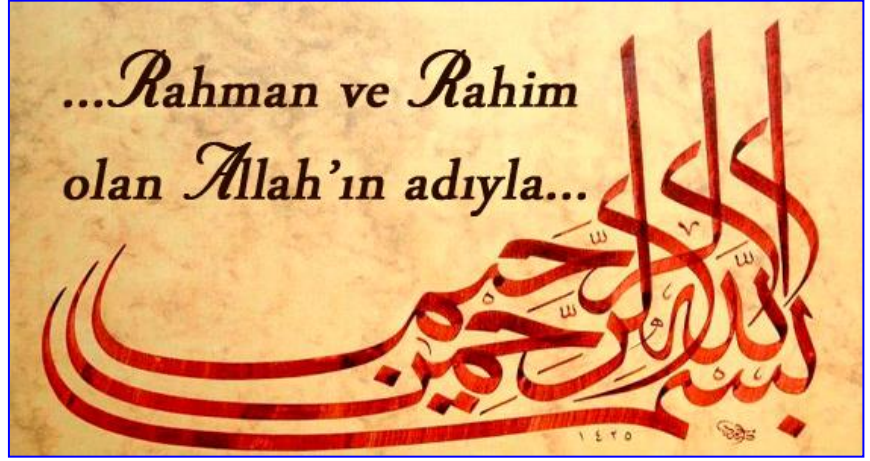
Bil ki insanın sa'yının çeşitli oluşu, insanların dört merhale de bulunuşlarından dolayıdır. Bu dört tavır ile hayvanlar, yırtıcılar, şeytanlar ve melekler âlemini ifade etmek istiyorum. Her âlemin mahiyeti, insanı öteki âlemin aksi yöne iter. Doğumdan hemen sonra insanın ilk âlemi başlar ki hayvanlar âlemidir. Bu âlem onu yemeğe, içmeye, helal ya da haram birleşmeye sevk eder. İnsan orada sebat eder, imana ve amele dönmezse dünya sevgisi ona galebe çalar, dünyadan her istediğini de pek tabi elde edemez, neticede yırtıcılar âlemine girer. Kibir, kin, haset, intikam, mukadderse katil ile vasıflanır ve o insanın sireti yırtıcı hayvanlara döner. Eğer bunda da imana ve amele dönmezse mevki hırsı galebe eder, muradına ancak hilelerle erişir ve sonunda devler ve şeytanlar âlemine girer. Hile, yalan, gıybet, koğuculuk ve iftira ile iblis gibi halk arasına fitneler düşürmek gibi huylarla vasıflanır. Orada kalırsa esfel-i safilin de kalmış ve insanların en sapkını olmuş olur. Ama saadete ulaşıp da melekler âlemine dönerse ki bu âlem zikir, tespih, tahlil ve istiğfar âlemidir; bütün insanlar ile iyi geçinir ve güzel ahlaklı olur ki güzel ahlak insanın kemalidir. Bununla meleklerden üstün olur. İnsanlardan bazıları birinci mertebede, bazıları ikincide, bazıları üçüncüde ve bazıları da dördüncüdedir. Bazıları da merhaleden merhaleye seferini tamamladıktan sonra daimî olarak bir halden diğer hale geçmek üzere bulunurlar. Şimdi bak ve gör, senin nefsin bu otlaklardan hangisinde otlamaktadır. Onu aşağılardan yukarılara döndürmek için çevrilen ki helak badirelerinde ilimler suyundan içip susuz kalmayasın. Eğer insan isen himmetini hayvanların, yırtıcıların ve iblisin gittiği yönden çevir. Allah’a koşman, yolların en yükseğinde olsun. Çünkü Allah’a giden yollar, mahlûkatın nefesleri sayısı kadar çoktur. Nefsi bilmeye çalışmak, insanı Allah’ı ve gayelerin en yükseği olan tevhit mertebelerini bilmeye götürür. Bil ki güzel ahlak imandır, ameldir, ihlastır, zikirdir, ihsandır, tevazudur, öğüttür, tasavvuftur, cömertliktir, mürüvvet etmedir, rızadır, sabırdır, Allah’ı sevmedir, Allah’tan korkmadır. Bunlar, ancak Âdem as’ın ilmi kendisinde zuhur eden insanlara vergidir.

Bu ilim, esma ilmidir. Yani ledüni ilimdir ve ameli salihin neticesi olan veraset ilmidir. Nasıl ki melekler de önce Âdeme itaat etmediler. Ancak Allah Teâlâ Âdem’e esma ilmini ilham ettikten sonra ona secde ettiler ve hürmetle onu başlarının üstüne kaldırdılar. Ahlak-i Hamide de böyledir. Ancak Allah’ın veraset ilmini lütfettiği kimsede bulunur. Onlar bu ilmi arzu ederler, çünkü bu ilim Peygamberlerin ve velilerin ilmidir. İşitilmedi mi ki bizim Peygamberimiz okuma ilmiyle değil, veraset ilmiyle bir veliydi. Ama iblise gelince, kimdeki cin, dev ve şeytanın sıfatları olan hile, yalan bühtan ile insanları azdırma huyları zuhur ederse bu sıfatların sahibi; Ahlak-ı Hamide meleklerinin itaat ettiği ikinci ilim erbabına icmalen ve tafsilen düşman olmakta devam eder. Bu sıfatlar onu beşeri sıfatların hükmüne düşürmek suretiyle mahvetmeye ramak kalır. Artık sen anla.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Sevgi...

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını eş ve ortak tutanlar vardır ki, onlar bunları, Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165) O da demişti ki: "Gerçekten ben, mal sevgisini, Rabbimi zikretmekten dolayı tercih ettim." Sonunda bu atlar koşular ve toz perdesinin arkasına saklandılar. (Sad Suresi, 32) Muhakkak o, mal sevgisinden dolayı çok katıdır. (Adiyat Suresi, 8) Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihat ederler. Bu yolda hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfü geniş olandır, hakkıyla bilendir. (Maide Suresi, 54)

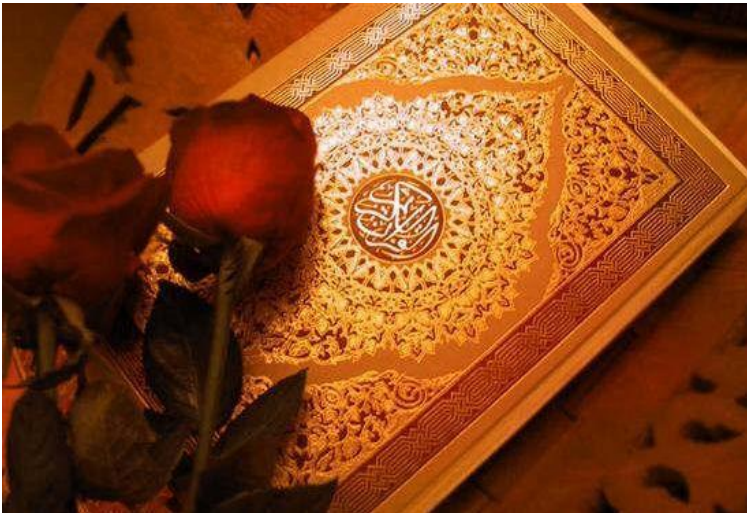

İman edenler ve salih amellerde bulunanlar ise, Rahman olan Allah onlar için bir sevgi kılacaktır. (Meryem Suresi, 96) Katımızdan ona bir sevgi duyarlılığı ve temizlik verdik. O, çok takva sahibi biriydi. (Meryem Suresi, 13) İşte Allah, iman edip salih amellerde bulunan kullarına böyle müjde vermektedir. De ki: "Ben buna karşı ehli beytime sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum." Kim bir iyilik kazanırsa, Biz ondaki iyiliği artırırız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, şükredene karşılığını verendir. (Şura Suresi, 23) De ki, "Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki Allah da siz sevsin..." (Âl-i İmran Suresi, 31) Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi bağı kurmuş olsunlar. Bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri olsun. Onlar, öyle kimselerdir ki, Allah kalplerine imanı yazmış ve onları Kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, atlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orda süresiz olarak kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz Allah'ın fırkası olanlar, felah bulanların ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 22) Kim gönlünü Allah'a ve İslam'a açmışsa o, Rabbinden bir nur üzerinde değil midir? Allah'ı anmak hususunda kalpleri katılmış olanlara yazıklar olsun! İşte bunlar apaçık bir sapıklık içindedirler. (Zümer Suresi, 22) İhsanın, ihsandan başka mükâfatı var mı ki? (Rahman Suresi, 60)

Onda sükûn bulup durulmanız için, size kendi nefislerinizden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet kılması da, O'nun ayetlerindedir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Rum Suresi, 21) Ve kalplerinin arasını sevgi ile birleştirdi. Yoksa yeryüzünde ne varsa

hepsini harcasaydın, yine onların kalplerini birleştiremezdin. Fakat Allah, onların arasını sevgi ile birleştirdi..." (Enfal Suresi, 63) Rableri katında onların mükâfatı, içlerinden ırmaklar akan, içlerinde ebedî kalacakları Adn cennetleridir. Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte bu mükâfat Rablerine derin saygı duyanlara mahsustur. (Beyyine Suresi, 8)

De ki: Rabbimin sözlerini yazmak için denizler mürekkep olsa, ayrıca deniz üzerine deniz katsak, yine Rabbimin sözleri bitmeden denizler tükenirdi. (Kehf Suresi, 109)

**Nice bir uyursun uyanmaz mısın?
Göçtü kervan kaldık dağlar başında
Tellallar çağrışır inanmaz mısın?
Göçtü kervan kaldık dağlar başında**

**Bülbül olup dost bağında öte gör
İyi amellerle yükün tuta gör
Efendimin kervanına yite gör
Göçtü kervan kaldık dağlar başında**

**Emîr Hacı göçeli hayli zamandır
Muhammed cümleye dindir imandır
Delilsiz gidilmez yollar yamandır
Göçtü kervan kaldık dağlar başında.**

**Yunus sen bu dünyaya niçin geldin
Gece gündüz Hakk'ı zikretsin dilin
Enbiyaya uğramaz ise yolun
Göçtü kervan kaldık dağlar başında**

Yaratılma?

Hüda “Ben bilinmekliğimi murat ettim” diyor, buradan yola çıkarak bir düşünce üretebilirsek, bu alanda bir arayışımız bulunursa kâinatın Allah’ın bilinmekliği için var oluşunu ele alırsak, bizlerin bu cümleden kendimize ne çıkarması lazım?

Gizli bir hazine idi yani kendisinde dürülü idi. İlmi ezelde, yaratılmış hiçbir şey yok, mutlak O var. Onunla beraber hiçbir şey yok. Peki, o hal üzere sen olsaydın ve bilinmekliğini de murat etseydin ne yapardın? Nasıl bilinirdin? Cevap: “Beni bilmesini istediklerimi var ederdim efendim.” O işin en son boyutu. Zaten sahneye en son Âdem çıktı.

Âdem’den evvel yaratılanlar yaratıldı, bütün sahneyi oluşturdu, sahneyi düzenledi, her şey tamam. Bir tek şey eksik, onu bilecek olan eksik kâinatta. Şimdi sıra ona geldi dedi Âdem’in yaratılışında. Meydanda bir eser, bir kitap yok kime oku diyeceksin. Oku diyecek kişiden evvel bir eseri, bir kitabı yazıp meydana çıkartmak lazım. O kitabı okuyacak kişi en son yaratılıyor demi? Ona “Bak, ben bir kitap yazdım oku” diyor. Bilinmekliğini isteyende ne gibi özellikler nitelikler var ise yani o Kudretullahda zatına mahsus, zatına özel ne var ise hepsini kâinata nakşetti. Çünkü yalnız parmağım bilinsin istedim demiyor, sadece parmağının bilinmekliğini isteseydi ona göre bir âlem yaratırdı. Ama o zatullah “Ben” bilineyim istedim derken bütününü kastediyor. Öyleyse zatına ait ne özellik varsa, ne güzellik varsa, onu yarattığı kâinat ile paylaştı. Kendisine ait olan bütün özellikleri hiç saklamadan... Ziyetledi kâinatı kendi özellik ve nitelikleriyle. Ama sahnede o güzelliklere muhatap olabilecek, o sırullahı keşfedecek ve o gerçeğe muhabbet edecek Âdem yok! Tamamlanır mı “Ben bilinmekliğimi istedim” sözü? Eksik kalır, olmaz. İşte sahneye en son Âdem’i getirmesinin sebebi bu... Peki, Âdem’i ne ile ziyetledi? Muhammedî nur ile. Alnına Muhammed nurunu koydu yani Âdem dahi o idrak-ı Muhammediye ile bu gerçeğe muhatap ve mazhar oldu. İşte o zatullah, o Küntü Kenz, bilinmez idim, diyen esrar-ı Küntü Kenz sırrı olan zatullah öyle bir kâinat, öyle bir evren var etti ki kendisi bilinsin. Ne Ahmet bilinsin diye, ne Mehmet bilinsin diye ne Murat bilinsin diye bir âlem yaratmadı, kendisi bilinsin diye âlemleri yarattı. “Ziyet etmiş zir ü pes evsaf ile her sıfattan zatın ilan eylemiş” derken Niyazi Mısri Hz bunu anlatıyor.

Kâinat “Kün!” emriyle yani “Ol!” emriyle oluverdi. Âlem-i cematat, âlem-i nebadat, âlem-i hayvanat, âlem-i melekût tamam oldu. Allah’ın sırrıyla var oldu her şey. Onunla var oldu, ziyetledi kâinatı kendi sırrıyla, kendi güzelliğiyle, kendi hakikatiyle. Fakat bu kitabı okuyacak, bu sırrı keşfedecek ve bu güzele muhabbet edecek muhabbetçisi yok, ne işe yarar! Hiçbir işe yaramaz. İşte bu nedenle Âdem’in sahneye çıkması gerekli... Kendisini okuyacak, kâinatın sırrını keşfedecek ve zat-ı ilahisine muhabbet edecek o Âdem’i bekliyor kâinat. Çünkü Âdem olmazsa kâinatın da hükmü yok. Bu nedenle “Ben eşyayı insana musahhar kıldım” diyor. İnsana alet kıldım diyor. İnsanı da kendime musahhar kıldım, alet kıldım diyor. “Eşyayı insan için insanı da kendim için var ettim” demekteki maksatlar bunlar, iyi anlayın bunları. Bir şey eksik; bu sırullahı keşfedecek, okuyacak, bu ilahî güzelliğe muhatap olacak bir muhabbetçi... Süleyman Çelebi Hz. “Ulu devlet buldun dildarımı sen” diyor. Sana muhabbet edecek muhabbetçiyi buldun diyor, kâinata sesleniyor. “Ey Cihan! Ey mülk-ü âlemin! Sen kendine muhabbet edecek muhabbetçini buldun!” diyor. Ancak Âdem’in yaradılışıdır kâinatın sırrını keşfedecek, kâinattaki ilahî güzelliği keşfedecek ve mülkün sahibine muhabbet edecek. Bu ancak Âdem’e mahsus bir özelliktir. Çünkü Âdem de onun için yaratılıyor. Her eşyanın bir yaratılış amaç ve gayesi olduğu gibi Âdem’in de yaratılmışlık boyutundaki amaç ve gayesi; bu sırrı keşfetmek, bu manayı hakikati görmek, bu güzele muhatap olmak ve bu gerçeği muhabbet etmek.

Biz, bu gerçeklerden ve bu hakikatlerden habersiz sıradan bir yaşantı sürerken, sıradan bir canlı gibi bulunurken bizde bir uyanış, bir arayış başladı. Niyazi Sultan, “Âdemliğimi bilmeye Âdem’e gel Âdem’e. Er bu deme gel Âdem’e” diyor. İşte bu meydanlarda da talip olanlarda, Âdem’de oluşturulmuş olan o idrak yani İdrak-ı Muhammediye oluşmak zorundadır. Neden? Bu kâinat gerçeğinin sırrını keşfetmek, ilahî güzelliği görmek ve hakikate muhabbetçi olabilmek için. Hususiyet dememdeki hikmet budur işte. Kime nasip olduysa o olacak. Hu...

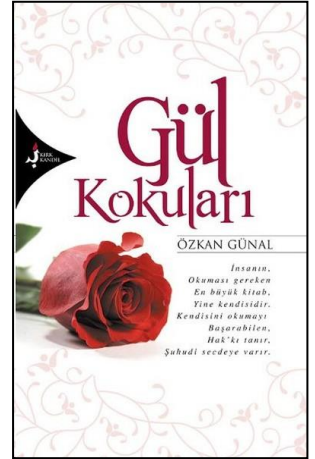

ALINTI BÖLÜMÜ

Güle benzer benim sevgim, ruhuma dokunan kokusu vardır. Dikenidir sana duyulan tarifsiz özlemim, canımı acıtan sızı vardır.

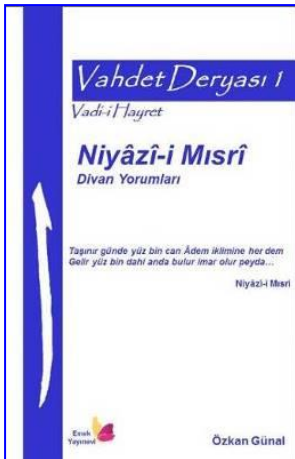
Kalp.
Sevme özelliğini
Bünyesinde barındırır
Ve sevilene
Mekân olur.
Neyi seviyorsan,
Kalbinde O vardır.

Güçtür kati Hakk'ın yolu dergâhı hem gâyet ulu Sıdk ile olmazsan kulu etmez yolu âsân sana

(Hakk'ın yolu, onun istediği gibi kul olmak çok zordur; dergâhı son derece uludur. Eğer ona varmak isteyen, bu yolda yürümek isteyen kul doğruluk üzere olmazsa yolu asla kolaylaştırılmaz.)

Hakk'ın yolunun güçlüğü, o yolda yürüyüp Hakk'a varmak için, alışıla gelmiş olan yaşantımızı değiştirmemiz

(Ey insanlar! Yeryüzündeki şeylerin helâl ve temiz olanlarından yiyin! Şeytanın izinden yürümeyin. Çünkü o sizin için apaçık bir düşmandır.)

Bizi Hak'tan uzak tutan, yani aslımızdan ayrı tutan bu sebeple de şirk üzerine hayvandan daha aşağıda zulmaniyet üzerine yaşatan, içinde bulunduğumuz ortamlar, ezberlediklerimiz, arkadaş çevresi ve yanlışlığını kabul etmediğimiz kendimize ait doğrulardır. Tüm bunlar dünyaya gözlerimizi açtığımız andan itibaren bize öğretilenler ve bizim çevreden edindiklerimizdir. İşte bunların tümü bizim “ben” dediğimiz egoyu oluştururlar. Biz bu egoya varlığımız diyerek tutunur ve onu muhafaza eder, savunuruz.

İşte, bu yaşam şeklimizi terk edip Muhammedî güzel ahlâka göre yeniden yapılandırmadığımız sürece Hakk'a yani aslımıza varamayız. Âyet-i kerimede bahsi geçen “şeytan” da tam olarak bizim nefs-i emmaremizi anlatmaktadır. Nefs-i emmarenizin taleplerini yerine getirmek için ömrünüzü ve enerjinizi harcamayınız, onun her isteği Hak için değil, kendi ilahlığı içindir ve sizler onun isteklerini yerine getirdikçe aslınızdan daha da uzaklaşmaktasınız. Bu yaşam sizin için insan olarak yaratılmanız sebebiyle haramdır. İnsanlığınıza ulaşın ki varlığınız helal olsun demektedir yüce Mevla.

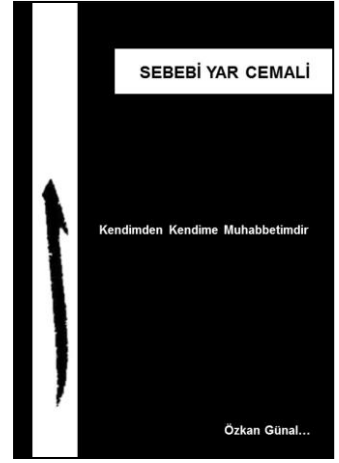
Güzel ahlak
Üzere yaşanan
Sevgi,
Sevmelerin
En edepli
Olanıdır.

Bir adımda çölüm aşan sevgili
Varılacak yerler, senden sanadır.
Bakışıyla dağım delen sevgili
Taşınacak sular, senden sanadır.

Nur olup geceme doğdun seherde
Görülen tecelli, senden sanadır.
Özlemek yetmiyor viran kalbime
Aşkın yanıklığı, senden sanadır.

Aşıkların kalbi seni zikreder
Zikir zikrullahtır senden sanadır.
Cümle özüm Halil zevkin söylenir
Fakir örtün, kelim senden sanadır.

Kasas suresi 88 ayet:

Her şey yok oldu, görünen ancak mutlak olan Allah'ın yüzüdür.

beyanı, buraya naziren inmiştir. Fail kimdir, mevsuf kimdir, mevcut kimdir ancak Allah'tır zevkine, şuuruna, idrakine varmış aradan ikilik kalkmış ve tevhit tahakkuk etmiş olur. Bu, Lailaheillallah gerçeğine ermektir. Rabbim cümlemize nasip eyleye. Lailaheillallah tevhidi yani, birliği beyan eden Kelamullah olup bu kelamın manası, La efalim yok, ila sıfatım yok, he vücudum dahi yok imiş Hakikatte var olan ancak Allah imiş idrak ve şuuruna ermektir. Bu idrak ve şuura eren, Evliyaullah sırrına mazhar olur. Yani, ehlullah makamı olan Allah'a ehillik makamına erer, zan ve vehmindeki Allah'tan kurtulur, mutlak olan Allah gerçeğine erer. Burası makamı Cem'dir.

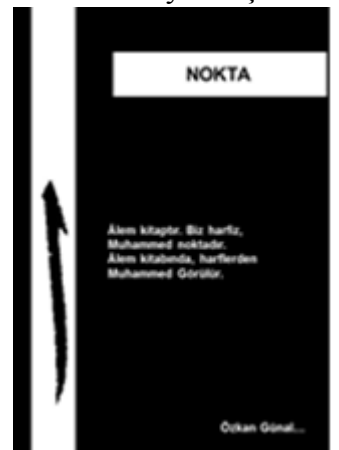
Makamı cemin bir adı da, ulûhiyet makamı denilmesindeki sebep ise, her şeyin hüviyeti kendisi olduğu içindir, o kadar ki, salikin dahi hüviyeti kendisi olmuştur. Burada Kurbu ferayiz makamı olan makamı vahdet sırrına erip, cümle oluşumda, cümle tecellide, Hakk'ı zahir, halkı batın bilir. Ne kendi halkiyetini, ne bu âlemin halkiyetini görebilir, her yerde Hakk'ı zahir ve mütecelli görür.

HER HARFİ BİR SAYMAKTAYIM

Nasıl ki, noktanın tafsilatı olan kitabın her harfi, noktanın bir sıfatının zahir oluşudur, eşya da Muhammedi nurun tafsilatı olarak o nurun her bir özelliğinin suret itibariyle farklı farklı esma ve şekillerle zahir oluşudur. Surete, siret'ten ayrı müstakil varlık veren zan ile iki baktığımız sürece her bir sureti kendisine ait varlığı var zannı ile kesret denilen çokluğun içinde yine kendi ikiliğimizle bulunuruz. Hitabı yakına getirdiğimizde ise nefsimiz denilen kesrette, nefsimize aslımızdan müstakil varlık vererek ikilikte, şirkte bulunuruz. Oysa nefis yani, beyandaki tabirle harf noktanın varlığı ile noktanın özelliğini muhabbet içindir. Harften noktayı gören idrak görüşüyle bakarsak her bir harf ile noktayı müşahede ederiz, noktanın ayrı bir yüzünü görüp hayrete gireriz. Bu idrak ile kesrette vahdeti yaşamaya başlarız ki işte bu tevhit üzerine olmaktır. Ayeti Kerimede Cenabı Allah; Bakara suresi 163 Ayette:

Sizin ilâhınız tek bir ilâhtır. O'ndan başka ilâh yoktur. O, Rahman'dır Rahim'dir.

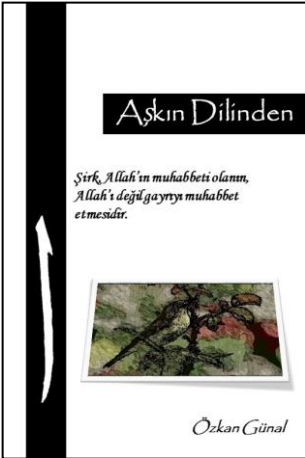
buyurarak bize bu gerçeği anlatmaktadır. İlah olan yani, varlık sahibi olan Allah'tır. Bu varlığı sahiplenip, nefsimizi ilah olarak görmek şirkettir. Yani, harfi ayrı, noktayı ayrı görmek, zikretmek bizim kendi ikiliğimizdir. Zaten tevhit, âlemi birlemek için değildir çünkü âlem tevhit üzeredir. Tevhit bizim ikiliğimizi birlemek içindir.

Ey sevgili canan!
Senin deminde
Senin dilinle
Demleniyorum.
Yudum yudum
Doluyorsun kalbime,
Kelam kelam
Sana benziyorum.

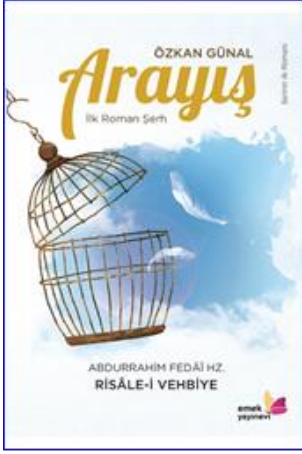
Gözlerinde, kendimi görmüş olmanın sevinciyle sarılmışım ya sana,
kokun geçmiş üzerime. Ayılmayışım bu yüzden.

- ☞ Sevgili, sana ait bir şeyin kalmadığı yerde beklemekte.
- ☞ Sen, sevdiğinin kelam cihetiyle değil, hal cihetiyle muhabbetçisi ol ki sevgili senden görülür olsun.
- ☞ Biz, sevgiliyi, sevenin muhabbetiyle işittik, gördük, zikrettik, sevdik. Bilenin değil!
- ☞ Sevgilinin hanesine, gitmiş olmak için değil, vuslat için git.

Sevmelere doyamadığım güzel canan, mest olurum Cemal'in seyrinde! Bir bakışın yeter, sarhoş olurum, gönül dolar aşkınla aşta Fakir olurum. Her nazarda, her kelâmıda, cümle mevcudatta seni bulurum.

Kalanlar işbu resim içre, O'dur Asbab-ı kıyl-ü kal O esma'yı olan şeyler hemen bir Hırka'dır biri şal.

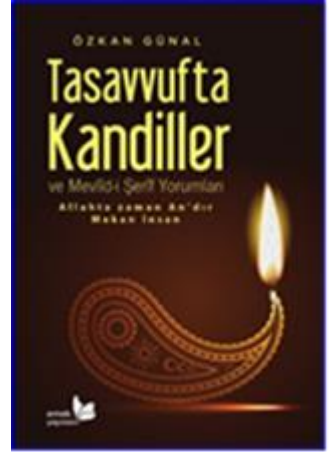
(Mürşitliği isim alma ve kılık kıyafetten ibaret sananlar eksik kusur ararlar oysa onlar, gördükleri zâhir kısımda kaldılar.)

Oğul! Kişinin nefsiyle, nefsinin peşinde, nefesine tâbî aklıyla sürdürdüğü yaşantının, nasıl bir yaşam olduğunu anlamak için kendi yaşantına bakarsan görenlerden olursun. İnsan bilmediğini, tanımadığını göremez. Hani bu dizelerden önce Mürşid-i Kamil'in ne olduğunu ve derviş denilenin nasıl gerçekleşmesi gerektiğini okumuştun. İşte, derviş denilende olması gereken haldir o yaşantı. O yaşantının tam tersi insan denilende olmaması gereken haldir ki bu sebeple kendine bakınca görebilirsin. Doktordan örnek vermiştik hatırlarsan. Doktor diye zikrettiğinin bir ismi var ama ismiyle değil vasfiyla

anıyorsun. Şimdi doktor, kendisine doktor ismi veren ve üzerine önlük giyen mi, doktora bu gözle mi bakıyorsun? Tâbî ki hayır, doktor ismini alabilmek ve o önlüğü giyebilmek için ta lise seviyesindeyken kendisine hedef olarak doktorluğu seçtikten sonra ona göre hazırlık yapmaya yani ona göre disiplinli bir şekilde yaptığı plana sadık kalarak çalışmaya başladı. Üniversite sınavına hazırlandı, tıbbı kazandı ve toplam altı yıl gece demeden gündüz demeden çalıştı mezun olup doktorluk diplomasını aldı. Pratisyen olarak çalışmaya başladı, ne zorluklar yaşayıp tecrübe kazandı ve o ismin içini dolduranlardan oldu.

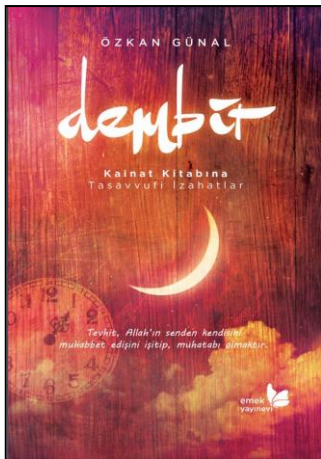
MEVLİD KANDİLİ

Yaratılmışların en hayırlısı, insanların en seçkini olan Peygamberimizin doğumu, tüm insanlık için oldukça büyük önem arz etmektedir. O tevhit sahibi, her bakımdan insanların en mükemmelidir. İnsanlığa duyurduğu, tebliğ ve telkin ettiği iman yaşantısını bizzat kendi yaşantısı ile ortaya koymuştur. Öncelikle, her ne kadar tanımaya çalışsak da asla layıkıyla tanıyamayacağımız, ne kadar anlamaya çalışsak da asla layıkıyla anlayamayacağımız, layıkıyla bilemeyeceğimiz, ancak yine kendisinin lütfettiği kadar bilip, anlayıp, tanıyabileceğimiz O âlemler sultanını, O Allah'tan sonra geleni, O âlemlere rahmet olanı, O varlığımızın var oluş sebebini tanımaya ve anlamaya çalışmalıyız. O sultan ki tüm övgülerin üstünde övülmeye layık olan nurdur. O, kendinden gayrıyı, kendisinden gayrıya bildirmeyendir. Cenabı Resulullah efendimiz kendisi için, **“Allah'ın ilk yarattığı benim nurumdur. Diğer her şey o nurdan yaratılmıştır.”** demektedir. Bu sebeple âlem, Nur-u Muhammediye ve Tafsilat-ı Muhammediye olarak zikredilir. Buradan anlıyoruz ki varlığın batın ve zahir boyutları ayrılmaksızın Muhammedî nurun zahirliğidir.

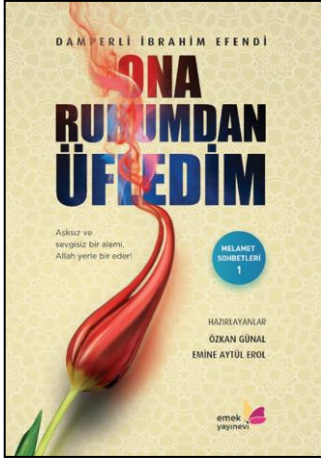

- **Melami, canlı Kur'an olandır.**

Kur'an, Allah kelamına isimdir. Kur'an'ı kerimi baş üstünde taşıyan içine Allah kelamının yazılı oluşudur. Allah kelamının ak kâğıttaki kara yazı olan haline Kur'an, Allah kelamının konuşan haline insan, Cenabı Resulullah Efendimizin kâğıda yazdığına Kur'an, gönüle yazdığına Ehlibeyt denir. Kuran, Cenabı Allah'ın insanları kendisine davet eden kendisini bildiren kendisini muhabbet eden kelimadır. Melami, fenafillahın nihayetinde, nefsini ispat etmekten, nefsini bildirmekten, nefsini muhabbet etmekten geçmiş Cenabı Resulullah Efendimizin **“Nefsine arif olan rabbine arif olur”** beyanına ermiş olarak, tecelli olan kendisinde, tecelli edene ulaşmış olandır. Melami, cüzünü küle tâbî eden, bu sebeple cümle sıfatları külün tecellisi olandır. Sıfatlar, küle tâbî olunca, o sıfatlarla külün tecelliye gelişi, külün kendisini muhabbet edişi, beyan edişi, ilan edişi, külün kendisine o sıfatlarla davet edişidir.

Kuranda mevcut olanlar, muhabbet olarak Melami'den görülmektedir. Nasıl ki, Allah'ın kelamı, yazılı kitap olan Kur'an'da yazı olarak tecellideyse, aynı kelam Melami'de muhabbet ve hal olarak tecellidedir. Melami'ye bakanların, baktıklarında gördüğü, Kur'an'ın insandan görülür halidir

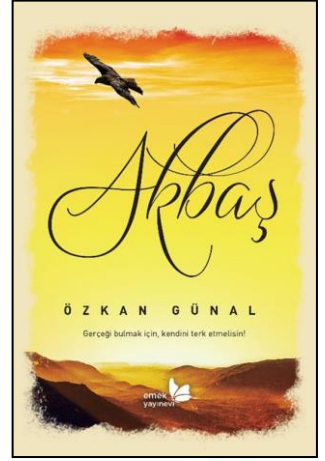
Nereden Aldık Biz Bu Ölçüleri?

O tenezzül ve tevazünün mimarlarından geliyor. Bir insanda tevazu ve tenezzül yoksa o insan iman zafiyeti içerisindedir. İmanın alametlerindedir ki kişide tenezzül ve tevazu oluşmaya başlar. Bir şeyleri aşmak, mağrur olmamak lazım... O hamlıktan geçmek her babayığidin kârı değildir. Bu nedenle sabur, sebat, kanaat, samimiyet, teslimiyet demişler. Ama “Ederler talim olamazlar teslim, neylesin tâbip olmayınca talip” diyor Hz Niyazi. Herkesin hayata bakış, anlayış ölçüleri vardır. Eğer o ölçülere tutuyorsa uygunsu bu iyi deniyor, o ölçülere tutmuyorsa vur tekmeği gitsin. Nereden aldık biz bu ölçüleri? Annemizden doğarken getirmedik sonradan aldık. İnsanoğlu bu ölçülerle kendisini hiç sorguluyor mu acaba? Hayır. O ölçüler yanlış da olsa o onlarla yaşamaktan mutlu. Bu insanı istediğın kadar uğraş değıştiremezsin. O kişi kireç taşlarıyla ocağa girse de pişmeden, kirece dönüşmeden ocaktan çıkacak yine. Söz, kelam, nasihat herkese kâr etmez. Değışmek isteyenı değıştirebilirsin ancak. “Ben istiyorum da değışemiyorum” sözü palavradır. Bir tarafın öyle diyor öbür tarafın tam aksini söylüyor. Sen değışmek istiyorum sözünde samimi değilsin. Eğer kişi gerçekte samimi olarak bu sözü söylüyorsa değışmemesi mümkün değil.

Büyük Su

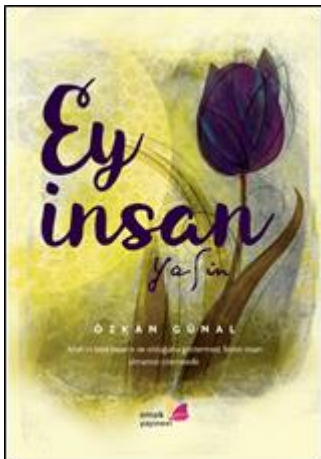
“Denize yüzeyinden bakanlar
Kendilerini görürler.
Denize girip içini görenler,
Kendiliksiz denizi görenlerdir.”

Akbaş, bulunduğu ve sahiplendiği yeri terk etmek ne kadar zor olsa da Beyazkanat’ı bulmak için arkasına bakmadan uzaklaştı doğup büyüdüğü yuvasından ve dağından. Sağlam pençeleri bulunan güçlü ayaklarını göğsüne dayayıp, geniş kanatlarını vura vura uçmaya başladı nereye gitmesi gerektiğini bilmeden ama gitmesi gerektiğini bilerek. Beyazkanat’ın olmadığı yerde durarak bulamazdı onu. Sadece karnını doyurup uyumak için durmak dışında günlerce aralıksız uçtu. Burnuna daha önce hiç almadığı bir koku geldi önce. Bu nasıl bir kokuydu bilmiyordu. Yönünü kokunun geldiği tarafa çevirip uçmaya devam etti. Biraz sonra keskin gözlerine uçsuz bucaksız sular göründü uzaktan ve suyun bitiminden başlayan dik bir dağ. Hem dinlenmek, hem de ilk defa gördüğü şeyi daha yakından görüp ne olduğunu anlamak için dağın tepesinde mola vermeye karar verdi. Yavaşça tepenin uygun bir yerine konduktan sonra etrafına bakınırken suyun olduğu taraftan, gökyüzünden kendisi gibi bir kartalın kendisine doğru geldiğini gördü. Gelen kartal da yavaşça biraz uzağına konunca her ikisinde de tedirginlik vardı.

Yasin Suresi

Eûzu billâhi mineş-şeytânirracîm Bismillahirrahmanirrahim

Ey İnsan! Eûzu billâhi mineş-şeytânirracîm derken nefsimin istekleri doğrultusunda yaşayarak, nefsimi ilah görüp, nefsimde secde etmekten ve nefsim için yürüdüğüm yaşam yolunda adım olan her yaptıklarımla adım adım şirk bataklığına batmaktan, “Sana sığınıyorum Ya Rabbim” demektesin. Evet, Bize sığındığını söylüyorsun hem de kendin ve varlığın aslı sandığın nefsimden Bize sığındığını lakin bu söylem dilde kaldığı ve kalbe inmediği için yaşamın, Bize sığındığını söylerken nefsimde sığınmakla geçmekte ve sen bunun farkında değilsin. Kendinde nefsimde görmekte, sevmekte, işitmektesin ki işte bu halin nefsimde sığınmak olup gördüğün, işittiğın, sevdiğın, fikrettiğın nefsim olduğundan nefsimde doğrultusunda yaşayarak Bizden yani kendi hakikatinden uzaklaşarak karanlıklara gömülüyorsun, kendinden Bize cahil olarak yaşyorsun.

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı birinci, toplam yirmi beşinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Sevgi**'ye olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Sevgi, kendisini sevgi yapan tüm sıfatlarıyla birlikte sevgidir ve ancak tüm sıfatlarıyla sıfatlanırsak gerçekte sevgiye ermişizdir. Evet sevgi, erilmesi gereken kutsal değerdir çünkü sevgi, Cenab-ı Allah'ın kendisini sevmesinin tecellisidir. Bu sebeple her sevgi ve sevilen Allah'ın kendisini sevmesidir. İşte bizler, sevgimizi, sevilende Allah'ı sever hale dönüştürünce kemâle erdirmiş oluruz ki sevgi asıl gerçekliğine yani tevhide ulaşmıştır. Tüm değerler gibi sevgide tevhit edilmesi gereken kutsiyettir. Sevginin Allah'a yönelmesi, kalpte Allah'tan başka sevgi kalmaması sevginin tevhitliğidir. Allah'ın Kendisini sevdiği sevgide gayrıyı sevmek gafleti sadece zandır. Sevgi, ispat ister ve ispatı sevilenin mutlaklığındadır.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Vahdet Deryası 2** isimli eserle noktalıyoruz.

**Bendinden azat etmedin
Feryadıma dad etmedin
Bir dem beni şad etmedin
Ah veylata vah veylata**

*(Bağlarımı çözmedin Feryadıma cevap vermedin
Bir dem güldürmedin Ah ne yazık vah ne yazık)*

İnsanın ihtiyaç sahibi olmasından dolayı dünya ile bağı vardır. Bu bağ ile yaratılmış olması Cenab-ı Allah'ın hikmetindedir. Bağımız olması, yaşamdaki ahenk ve zenginliğin kaynağıdır. Aslında yaratılmış olan her zerre birbirine bağlıdır, ihtiyaçlarını gidermek için birbirine hizmet etmektedir. Her canlı, kendisi için çabalarken diğer taraftan kendisi dışındaki canlıların hizmetini yapıyordur. Misal olarak, çiftçi kendi ihtiyacı olanı karşılayabilmek için buğday eker, değirmenci bu buğdayı kendi ihtiyacını karşılamak için una çevirir, fırıncı bu unu ekmek yapar biz ekmeği alırız ihtiyacımızı gideririz. Biz de ekmeği almak için lüzumlu olanı elde etmek adına bir başka alanda başkalarına hizmet ederiz gibi... İşte bu ahenktir, bu dünyanın dengesidir, bu Cenab-ı Allah'ın her an yaşamın içerisinde şan alışıdır. Bağımız olması, bizim için esfel ile âlâ arasındaki ince çizgidir, bizim kendimizi görmemiz için aynadır. Bu dünyada nefis ile bulunmak ama nefis olmamak, ruh olmak. Ruh yaratmanın kendi ruhudur ve bakidir, nefis dünyada ruhun fani olan elbisesidir. İki arasında dengelyi kurmak, nefiste ruhu görmek, kesrette vahdeti yaşamaktır. Furkan suresi 53 ayeti kerimede,

İki denizi serbest bırakan O'dur; biri lezzetli ve tatlı, diğeri tuzlu ve acı. İkinin arasına engel kıldı. Böylece onları engelleyerek birbirine karışmâlârına mani oldu.

buyrulmaktadır. İşte bu engel güzel ahlakıdır. Güzel ahlak tevhit imanı ile yaşamaktır. Buna, Muhammedî yaşam denir. Hadisi şerifte, **“Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim.”** denilmektedir. Sünnet, sadece sakal bırakıp, şalvar, cübbe giymek değil, güzel ahlak olan Muhammedî yaşamı yaşamaktır. Nefsimizin dünyaya ihtiyaç duyması, bize lazım olandan fazla olur.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah

